

[Thích Cố] Quỷ Ban

Contents

[Thích Cố] Quỷ Ban	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35

[Thích Cố] Quỷ Ban

Giới thiệu

Thể loại: Thích Cố hiện đại đồng nhân, ngược..., huyền huyền(đoán là vậy), HE(theo ý ta...)Edit: NguyệtTựa đề: Quỷ Ban

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-quy-ban>

1. Chương 1

Cố Tích Triều mất tích rồi!

Không phải cái loại mất tích khi vợ chồng cãi nhau, phải chờ đến khi đối phương tìm tới cửa.

Tất cả mọi thứ của cậu, hộ chiếu, tiền bạc đều trong ngăn kéo tủ, quần áo cũng chẳng thiếu bộ nào. Cậu biến mất hoàn toàn triệt để, cũng tựa như bốc hơi khỏi nhân gian.

Thiết Du Hạ gần như phát điên rồi, bất quá, hấn điên không phải vì lo lắng cho an nguy của Cố Tích Triều. Đối với một cảnh sát mà nói, không có sự tình gì đau đầu bằng việc nghi phạm một vụ án đột nhiên mất tích như vậy.

Nào có cảnh sát nào lo lắng cho an nguy của một ngoại phạm?

Bất quá, loại sự tình này, chính là mỗi người mỗi khác.

Ví dụ như Thích Thiếu Thương.

Mỗi đêm, hấn đều đến quán bar Cố Tích Triều hay lui tới, đến những quảng trường trống không. Không ngừng tìm kiếm, bất đắc dĩ, đều là phí công.

Kỳ thật, việc Cố Tích Triều trở thành nghi phạm lớn nhất cũng là chuyện đương nhiên. Trong một vụ sát nhân, thì người thân cận nhất của nạn nhân, đều là đối tượng bị tình nghi đầu tiên.

Huống chi cậu ta còn mặc danh kỳ diệu mà mất tích, loại sự tình này không khác nào việc chạy án, sợ tội danh mà bỏ trốn.

Quả thật, cái chết của Văn Tình, đều làm mọi người trở tay không kịp.

Đêm đó, Cố Tích Triều cũng giống như mọi ngày về đến nhà, lại nhìn thấy cả vách tường dính đầy vết máu đã khô, còn có thi thể của Văn Tình, chết không nhắm mắt. Động mạch cổ bị chém đứt. Bị thương ở nơi huyết lưu thông cường độ mạnh như thế này, việc có những vết máu khoa trương như vậy là điều bình thường.

Kết quả, thời điểm Thích Thiệu Thương đưa Cố Tích Triều đến cảnh cục, cậu ta thần trí đã bất minh, thậm chí không thể bước đi được bình thường. Việc gọi điện cầu cứu Thích Thiệu Thương, đơn giản xuất phát từ bản năng.

...

Cố Tích Triều năm mươi bốn tuổi đã là cô nhi, mẹ cậu bị cha cậu giết chết, sau đó ông bị phán án tử hình.

Nguyên nhân thực đơn giản, mẹ Cố Tích Triều không cam lòng sống cuộc sống bần cùng chật vật thế này, nên đi làm kỹ nữ.

Mà cha Cố Tích Triều cũng không phải là người lương thiện cái gì, dưới men say hòa cùng cơn thịnh nộ, liền dùng dao chém chết bà. Ba ngày sau, nhóm cảnh sát tìm được Cố Tích Triều đang giam mình trong nhà, cùng thi thể người mẹ tứ chi không còn hoàn hảo nằm cách nhà cậu không xa.

Cố Tích Triều chỉ nhớ, chạng vạng tối hôm đó trở về nhà, cha đang ngồi trước bàn ăn cơm, vẫn là đã uống say khướt như cũ. Mà hôm đó, không thấy mẹ đâu, thế nhưng điều này cũng chẳng làm cậu hoài nghi gì. Cha đang ăn cơm, cũng không chờ cậu, mà mẹ, đến nửa đêm cũng chẳng về nhà.

Điều bất đồng duy nhất chính là, bữa tối hôm đó, thức ăn lại thực nhiều hơn mọi khi.

(Nguyệt: có ai nhận ra lý do ko *lăn lăn lăn*)

...

“Ai! Bà biết không, nghe nói đứa nhỏ kia cũng tiếp tay trong việc giết mẹ nó!”

“Thật hay giả a?”

“Chứ các bà nhìn đứa nhỏ đó xem. Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, mà một chút phản ứng cũng không có. Tám phần chính là đồng lõa a!”

“Aii.... Xem đứa nhỏ đó tỉnh mạch như vậy, làm sao có thể...”

“Cái loại kỹ nữ đó, nơi nơi câu dẫn đàn ông, làm sao sinh ra được cái thứ gì tốt đẹp!”

“Nhỏ giọng lại! Vạn nhất bị Cố Tích Triều kia nghe được, cẩn thận cậu ta chém luôn cả bà đó...”

.....

Một loại chuyện tình kỳ lạ, đủ tư vị huyết tính, đủ cả kích thích cùng thỏa mãn tâm lý muốn tìm sự lạ của dân chúng, liền thuận lý thành chương trở thành đề tài bàn tán những lúc trà dư tửu hậu.

Mà cuộc sống của Cố Tích Triều sau này, tự nhiên cũng trở thành tiêu điểm của đám người rảnh rỗi thích mua vui chuyện thiên hạ.

Không qua một tuần sau, cả lớp không còn ai nguyện ý nói chuyện với Cố Tích Triều nữa, tựa như cả cái tên Cố Tích Triều, cũng chính là một từ ngữ khủng bố.

Trừ bỏ Thích Thiệu Thương.

Mỗi ngày hắn đều cùng Cố Tích Triều về nhà, lại thường mang thức ăn ngon trong nhà đến cho cậu, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của người khác. Vì Cố Tích Triều, đã vài lần hắn cùng gia đình tranh chấp không nhỏ.

Thích Thiếu Thương xuất thân là gia đình cảnh sát, làm sao có thể ở gần con của một tội phạm giết người như vậy. Đừng nói đến người lớn trong nhà Thích gia, chính là ngay cả Thích Thiếu Thương hắn, đôi khi cũng cảm thấy bất khả tư nghị. Nhưng hắn cảm thấy, nếu lúc ấy hắn không quen biết Cố Tích Triều, thì cuộc sống của hắn sẽ trở nên như thế nào...

Từ đó, Thích Thiếu Thương trở thành bạn của Cố Tích Triều, cũng là người bạn duy nhất trong mười bốn năm nhân sinh của Cố Tích Triều cậu.

.....

Tính cách Cố Tích Triều tuy rằng quái gở, nhưng tài năng thực không nhỏ. Cậu sau vài năm nay gia nhập thương trường, chính là có thể nói đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Dưới sự trợ giúp của cậu, tập đoàn Phó gia hàng năm đều là tăng trưởng không nhỏ.

Cách thức làm việc của Cố Tích Triều, trừ bỏ phần sách lược ra, mấu chốt chính là ngoan độc.

Thương trường như chiến trường, phàm tất cả những ai ngăn trở cậu, đều là thi cốt vô tồn. Trong nhiều năm này, đã có không ít người vì cạnh tranh với Phó gia tập đoàn mà nhà tan cửa nát. Ngọc Diện Tu La đó, cũng không phải chỉ có hư danh.

Mà hết thấy những gì Cố Tích Triều làm, đều là vì Phó Văn Tình.

Vài giọt nước mắt của cô, còn quan trọng hơn cuộc sống của trăm vạn gia đình khác.

Mà Phó Tông Thư cũng rất biết tranh thủ cơ hội. Trong vòng nửa năm giúp đỡ, Cố Tích Triều đương nhiên được ông ta nhận làm con rể.

Tài năng đến thế này, một hiền tể tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng chẳng dễ dàng tìm được a!

...

Tính toán rõ ràng, Văn Tình đương nhiên là quan trọng nhất.

Thích Thiếu Thương hiểu điều đó, mà hắn lại càng hiểu rõ tâm ý của mình đối với Cố Tích Triều. Từ năm 18 tuổi, hắn đã hướng Cố Tích Triều bày tỏ rõ ràng, thế nhưng cậu vẫn là một bộ dạng hàm hàm hồ hồ, như gần như xa.

Thích Thiếu Thương cũng hiểu được suy nghĩ của Cố Tích Triều, hắn nguyện ý chờ đợi.

Này, một lần chờ đợi này, cũng đã được tám năm rồi.

Ngày chấm dứt chuỗi thời gian chờ đợi này, chính là ngày hắn nhận được tấm thiệp cưới đỏ tươi từ Cố Tích Triều.

Thích Thiếu Thương đã từng mê vòng, đã từng thống khổ, nhưng hắn rốt cuộc vẫn biết được, điều hắn tới ước nguyện là gì.

Ngoài việc Cố Tích Triều có được hạnh phúc ra, hắn còn có cái gì là quan trọng nữa đâu?

(Nguyệt: =(=(((((((bánh bao aaaahhhh =(=(((

Hôm sau, hắn như trước đến tìm Cố Tích Triều. Văn Tình đối với hắn cũng thực nhiệt tình. Đôi khi hắn còn nghĩ, nếu nàng biết ý niệm hắn đối với Cố Tích Triều rồi, vậy nàng có đối đãi với hắn tốt thế này hay không.

Mỗi lần như vậy, hắn đều nhận ra mình đang buồn lo vô cớ, bởi vì Văn Tình không có khả năng nào biết được tâm ý của hắn. Chính hắn, tuyệt đối chưa từng để lộ ra nửa điểm dấu vết nào, còn về phần Cố Tích Triều... Có lẽ, cậu ta chắc đã quên những lời bày tỏ của hắn vào tám năm trước rồi đi.

Mặc kệ có thế nào, mỗi lần nhìn thấy Cố Tích Triều nở nụ cười, trong lòng hắn liền sinh ra một cổ xúc cảm hạnh phúc phi thường to lớn.

Thích Thiếu Thương cảm thấy, hấn sống trên đời này, chính là vì phải bảo vệ Cố Tích Triều.

Việc này, có cái gì là không tốt?

Nhưng lần này, Thích Thiếu Thương không thể bảo hộ cậu ta.

...

Thích Thiếu Thương ngồi trong phòng thẩm vấn, nhìn Cố Tích Triều si ngốc lảng lảng ngơ ngác trước ngọn đèn mờ hờn ám, lòng đau tột đỉnh.

Vốn là bạn thân của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương đáng ra không được phép tham dự vụ án này. Bất quá lo lắng cho tâm trạng Cố Tích Triều không ổn định, có thể làm chậm tiến độ vụ án, nên cục trưởng mới quyết định ra một ngoại lệ, để cho Thích Thiếu Thương tham dự hỏi cung.

“Tên?”

“Cố Tích Triều”

“Nói cụ thể!”

Ánh mắt Cố Tích Triều có chút lung lay, ngẩn nhìn Thiết Du Hạ ngồi ở bàn đối diện.

“Anh đã biết rồi mà.”

“Tôi nói là cụ thể vào! Con mẹ nó có nghe hay không!!!”

Biểu tình của Thiết Du Hạ dữ tợn dọa người.

(Nguyệt: ta muốn đánh ổng =.=)

Thích Thiếu Thương nhìn đến bàn tay Cố Tích Triều đã phát run, nhịn không được mà xen vào:

“Thiết Du Hạ! Anh không thể từ tốn một chút được sao?”

“Thích cảnh sát! Mong anh đừng có quên thân phận!? Nếu còn lảm miện, tôi cũng có quyền mời anh ra khỏi đây!”

Thiết Du Hạ lạnh lùng quay đầu lại nhìn, không chút yếu thế.

Thích Thiếu Thương liếc nhìn Cố Tích Triều, đành phải im miệng. Thiết Du Hạ này nói được làm được, nếu mình bị đuổi ra ngoài rồi, Cố Tích Triều chỉ sợ lại càng thêm thảm hại.

“Tích trong quyển luyện, Triều trong sớm chiều.”

Cố Tích Triều cúi đầu, thấp giọng nói.

“Giới tính!”

(Nguyệt: ta mún đánh ổng quá =(=(((

Cố Tích Triều sững sốt một chút, không có trả lời.

Thích Thiếu Thương khắc chế xúc động muốn đánh người, cái tên này quả là khinh người quá đáng mà!

“Giới tính!!!”

“Nam.”

“Nam sao?”

Thiết Du Hạ mở miệng cười:

“Ngươi là nam nhân, cùng một nam nhân khác có loại quan hệ như vậy, mà cũng được coi là nam nhân!”

Nói xong, lại liếc mắt nhìn sang Thích Thiếu Thương.

“Thiết Du Hạ.... Anh đừng có quá đáng!”

Thích Thiếu Thương cắn răng nói.

“Tôi quá đáng sao?! Các người hại chết Văn Tình! Rốt cuộc là ai quá đáng?”

Thiệt Du Hạ kéo cổ áo Thích Thiếu Thương, lớn giọng quát.

“Không phải... Văn Tình không phải tôi hại chết mà..”

Cố Tích Triều mạnh đứng dậy, nắm lấy Thiệt Du Hạ mà hét:

“Văn Tình không phải tôi hại chết!!!”

“Các người đừng cho là tôi không biết! Văn Tình nói tất cả cho tôi nghe hết rồi! Nàng khóc... Nàng rất thương tâm... Nếu không phải vì các người, nàng như thế nào lại tự sát!!!”

Thiệt Du Hạ giận dữ quát:

“Là người hại chết nàng! Cố Tích Triều! Là người hại chết Văn Tình!!!”

“Không phải.... không phải....”

Cố Tích Triều chậm rãi buông tay ra, lại gắt gao đè chặt lên lồng ngực, ý muốn ngăn chặn cơn đau tê tái bất chợt lan tràn toàn thân.

Thích Thiếu Thương nhìn sắc mặt Cố Tích Triều đã biến hóa trắng xanh, bàn tay che ngực cũng do dùng sức quá độ mà trắng bệch, liền biết đã có chuyện gì xảy ra. Cố Tích Triều vốn có bệnh động mạch vành mãn tính, làm sao có thể chịu được kích thích nặng nề của Thiệt Du Hạ?!

Thích Thiếu Thương xông lên đỡ lấy thất lưng cậu, khẩn trương quan sát khuôn mặt cậu:

“Tích Triều! Tích Triều!!!”

“Thiếu Thương... Văn Tình không phải tôi hại chết mà... không phải...”

Lời còn chưa dứt, trước mắt tối sầm, ý thức tiêu tán.

Thích Thiếu Thương liều mạng khống chế bàn tay mình đang run rẩy, ôm Cố Tích Triều lao ra khỏi cửa. Nếu không nhanh đến bệnh viện thì sẽ không còn kịp nữa!!!

Tích Triều... không phải sợ... có ta ở đây!

Cước bộ Thích Thiếu Thương đột nhiên bị một họng súng tối đen chặn đứng.

“Thích Thiếu Thương! Nếu anh muốn dẫn cậu ta rời đi, tôi sẽ bắn!!!”

Thiệt Du Hạ đã phần nộ cực điểm, vốn biết Cố Tích Triều trong thương trường có tiếng là giáo hoạt, hiện tại có thể nào là đang giả dạng cái gì đi?!

Thích Thiếu Thương cười, lập tức đưa đầu đến sát nòng súng của Thiệt Du Hạ:

“Anh nổ súng đi! Hôm nay nếu anh không một phát bắn chết tôi, thì tôi nhất định sẽ đi!!!”

.....

Thiệt Du Hạ cuối cùng vẫn là lái xe đưa Cố Tích Triều đến bệnh viện. Hắn cũng không phải loại người lòng dạ sắt đá gì, lúc phát hiện tình huống Cố Tích Triều quả thực nguy hiểm, hắn đã cảm thấy thực áy náy...

Văn Tình cũng đã chết rồi, hắn cũng không tội gì bức tử Cố Tích Triều? Nhìn bộ dáng Cố Tích Triều trên xe nửa chết nửa sống, trong lòng cũng có chút khổ sở.

Cho nên, thời điểm bác sỹ thông báo Cố Tích Triều đã không có gì đáng ngại, Thiệt Du Hạ cũng là nhẹ nhõm thở ra một hơi. Nếu Cố Tích Triều thật sự xảy ra chuyện gì không may, chỉ sợ Thích Thiếu Thương sẽ quyết cùng hắn đồng quy vu tận. Hắn cũng không muốn vì một Cố Tích Triều mà bồi lại bằng cả mạng của mình.

“Uy, đừng lo lắng nữa... bác sỹ không phải đã nói rồi sao? Cố Tích Triều không có việc gì đâu, chính là chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Chờ cậu ta tỉnh lại rồi, tôi với anh vào nói với cậu ta vài câu được không?”

Thiết Du Hạ nhìn Thích Thiệu Thương đi qua đi lại đến choáng váng đầu óc. Từ khi Cố Tích Triều được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt rồi, hẳn liền một mực đảo quanh ở cửa.

“Du Hạ, cảm ơn!”

Thích Thiệu Thương ngồi xuống, có chút cảm kích nói.

Thiết Du Hạ thở dài:

“Không sao! Tôi cũng không phải loại người thấy chết mà không cứu. Văn Tình dù sao cũng đã chết... Cố Tích Triều cũng thực rất khốn khổ...”

“Tôi vào trong xem...”

Thích Thiệu Thương vỗ vỗ bả vai Thiết Du Hạ, đứng lên đẩy cửa phòng bệnh ra.

Thiết Du Hạ cũng đứng lên:

“Tôi cũng vào.”

Thế nhưng tình cảnh trong phòng làm cả hai người kinh ngạc hoảng hốt, trên giường không có một bóng người!

Tích Triều!!!

Thích Thiệu Thương tựa như nổi điên, chạy vọt đến bên cửa sổ.

Hoàn hảo, dưới lầu không có gì bất thường.

Chính là.... Thích Thiệu Thương bắt đầu phản ứng, chậm rãi quay đầu lại nhìn Thiết Du Hạ đồng dạng cũng đang cực kỳ kinh hoảng.

Từ đầu đến cuối, hai người bọn họ đều túc trực ngoài cửa phòng bệnh.

Hơn nữa, đây là tầng lầu thứ mười bảy.

2. Chương 2

Ngày hôm sau, toàn bộ cảnh cục đều biết nghi phạm Cố Tích Triều do Thích Thiệu Thương và Thiết Du Hạ trông coi đột nhiên mất tích, quả là không ra sao.

Thế nhưng hai người bọn họ lại rất ăn ý, đều xem nhẹ việc này.

Một người lớn tự nhiên mất tích, quả thực so với đại ảo thuật gia David Copperfield còn ghê gớm hơn.

Bất quá, ngoài Thích Thiệu Thương cùng Thiết Du Hạ ra, cũng không ai quan tâm đến việc Cố Tích Triều đã mất tích.

Bởi vì, Cố Tích Triều không phải hung thủ.

Trải qua quá trình cẩn thận điều tra, Phó Văn Tình chính là tự sát. Nàng lúc còn sống bị bệnh trầm cảm nghiêm trọng, mỗi ngày đều uống không ít thuốc. Đối với người bị trầm cảm mà nói, việc tự sát cũng không có gì kỳ lạ, không hiếm thấy.

Chỉ cần đến lúc bệnh bộc phát, cũng không thể nào phòng bị.

Hơn nữa, kiểm tra con dao ở hiện trường án mạng, chỉ có dấu vân tay của Văn Tình.

Mà Cố Tích Triều thật ra cũng không có động cơ giết người nào. Sự tình của cậu cùng Thích Thiệu Thương cũng chẳng ai biết tới.

Cố Tích Triều còn là chồng của người thừa kế duy nhất tập đoàn Phó gia. Phó Tông Thư cũng đã có tính toán rồi, nếu không gặp sự việc này, toàn bộ tài sản đương nhiên sẽ vào tay cậu. Loại chuyện chặt đứt đường tiến thân sáng lạn của bản thân thế này, kẻ ngốc tử cũng chẳng thêm làm.

Nhóm người ở cảnh cục đều nghị luận, Cố Tích Triều nhất định là không tiếp thu được sự thật này, nên đã ra nước ngoài du lịch để tiêu sầu rồi. Vợ mình đột nhiên tự sát không một lời nhắn nhủ, không phát điên mới là lạ!

Nói ngắn gọn, đại bộ phận mọi người đều nhận định, trong án tử này, Cố Tích Triều vốn cũng chỉ là người bị hại, chẳng liên quan gì cả.

Thế nhưng Thiết Du Hạ không cảm thấy vậy.

Hắn vẫn khẳng định Văn Tình tự sát là do phiền muộn việc của Cố Tích Triều và Thích Thiệu Thương. Khả sau khi nhìn đến phòng bệnh trống trơn kia, hắn lại cảm thấy nhất định có điều gì đó không đúng, sự tình không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hắn nơi nơi tìm kiếm Cố Tích Triều, khát vọng có được một đáp án cho bản thân. Cho dù là một ít manh mối cũng tốt, để hắn có thể áp chế cơn sợ hãi càng lúc càng dâng lên mạnh mẽ trong lòng.

Thích Thiệu Thương mỗi đêm về nhà, đều ngồi ngắm người ở sofa, không ngừng hồi tưởng về ngày hôm đó. Hắn tình nguyện muốn tin tưởng là chỉ trong nháy mắt hắn và Thiết Du Hạ có chút phân thần, Cố Tích Triều đơn giản đã trốn đi.

Không hơn!

Nếu không phải như vậy, thì nên giải thích như thế nào đây?

Người khác nhìn vào đều cảm thấy Thích Thiệu Thương đã phát điên rồi, suốt ngày lẩn lộn ở những nơi kia, mỗi ngày có rảnh liền đi, cũng không ngại phiền một ngày đi đến mấy đợt.

Chỉ vì không ai biết đối với Thích Thiệu Thương, Cố Tích Triều có bao nhiêu quan trọng. Một ngày không được nhìn thấy thân ảnh hao gầy quen thuộc kia, cả bầu trời của hắn sẽ sụp đổ.

Mười bốn năm nay, hắn chưa bao giờ xa Cố Tích Triều lâu như vậy.

Hắn cố ý dùng quan hệ của cha, tuyển cậu làm việc trong một công ty gần cảnh cục. Nhà cũng là mua ở cùng một con đường. Ngay cả khi Cố Tích Triều cùng Văn Tình đi Italy hưởng tuần trăng mật, Thích Thiệu Thương cũng tìm cơ để đến đó, sau đó ngẫu nhiên gặp nhau trên đường. Hắn nói với cậu là đạt được phần thưởng của công ty, được đến đó du lịch miễn phí một tháng. Ngay cả khách sạn công ty an bài cũng là cùng một nơi với gia đình Cố Tích Triều.

[.. Thật trùng hợp a! Chúng ta ở cùng khách sạn sao!]

[Nếu vậy, sao tôi không chuyển đến phòng bên cạnh đi? Kia không phải càng vui a?]

(Nguyệt: T_T ngta đi hưởng tuần trăng mật mà ổng....)

Cố Tích Triều còn muốn mặc kệ Thích Thiệu Thương. Văn Tình chỉ là đứng bên cạnh che miệng cười thầm.

[Không hổ là bạn bè thân thiết lâu năm, quả nhiên là sắc xảo a!]

Đây chính là ý nghĩ chân thật của Văn Tình lúc đó.

Thật ra, Văn Tình so với các cô gái họ từng quen biết, có thể xem là cực phẩm. Thiện lương đến đáng thương, đơn thuần đến buồn cười.

Cố Tích Triều yêu Văn Tình, về điểm này Thích Thiệu Thương hắn cũng không chút hoài nghi. Nếu không cậu cũng chẳng cưới Văn Tình làm vợ.

Mỗi lần nghĩ đến việc này, lòng Thích Thiệu Thương lại ảm ảm đau.

Thế nhưng, đem so sánh với Cố Tích Triều, cái gì cũng không quan trọng.

Mấy hôm nay, chỉ cần cảnh cục phát hiện ra một thi thể mới, Thích Thiếu Thương sẽ lâm vào một trận khủng hoảng thật lớn. Nếu Cố Tích Triều trở thành một khối thi thể, hắn cũng sẽ không sống nổi nữa.

Không phải Thích Thiếu Thương không muốn sống, mà là hắn không biết phải sống trong một thế giới không có Cố Tích Triều là như thế nào.

Thế gian này, có những tâm trạng mà chúng ta không cách nào lý giải được.

.....

Hôm nay, Thích Thiếu Thương trở về nhà đã là rạng sáng. Hắn vô lực ngã người xuống sofa, nhắm mắt lại:

“Tích Triều.... cậu rốt cuộc đang ở đâu...”

“Tôi ở đây a.”

Phía sau truyền đến một thanh âm ầm ầm, nghe qua như tiếng thở dài.

Khi Thích Thiếu Thương đã xác định mình không phải nghe nhầm, chậm rãi quay đầu lại.

“Tích Triều?!”

Thích Thiếu Thương thật sự không tin ở hai mắt mình nữa, nhẹ dụi mắt. Nhưng khuôn mặt thanh tú xinh đẹp này, ngoài Tích Triều ra còn có thể là ai?

“Cậu.... cậu còn cười?!”

Thích Thiếu Thương nhìn thấy Cố Tích Triều biểu tình buồn cười, thực sự cảm tức.

Hắn đã bị người này bức điên rồi!

Người này còn ở đây cười nhạo hắn?!

Cố Tích Triều vẫn đang tươi cười nhìn hắn, Thích Thiếu Thương chợt cảm thấy có chút không thích hợp.

“Tích Triều.... Cậu vào đây bằng cách nào?”

Thanh âm Thích Thiếu Thương có chút run rẩy, cậu vào đây từ lúc nào? Vừa rồi lúc vào nhà, rõ ràng không phát hiện có ai!

Việc không đúng nhất, chính là Cố Tích Triều sau việc kia, có thể nào còn cười được?

“Hỏi cái gì vậy a! Cho rằng tôi là người chết sao?!”

Cố Tích Triều thôi cười, bất mãn đẩy Thích Thiếu Thương ngồi xuống:

“Lúc trước cậu cho tôi chìa khóa căn hộ này mà! Quên rồi sao?”

Dứt lời, Cố Tích Triều đi vào phòng bếp, lấy ra một bình nước.

“Tôi vừa rồi ở trên lầu, đi xuống lại thấy cậu một mình làm bữa ở đây... Có việc gì sao?”

Cố Tích Triều mở bình nước ra, uống một hơi:

“Vừa rồi mới đến đây thôi, nước còn chưa kịp uống!”

“Vậy sao không mở đèn?”

“Uy, có biết hiện tại tiền điện rất mắc không?! Tôi thấy đèn đường bên ngoài cũng sáng rồi, nên không mở. Mở rất lãng phí a, cũng chẳng phải không nhìn thấy...”

Cố Tích Triều buông bình nước, không chút khách khí đi đến phòng ngủ, thoải mái nằm xuống giường, kêu lên:

“Lấy giúp tôi mấy cái gối đầu đến đây nữa đi! Gối đầu thấp quá tôi ngủ không được!”

Thích Thiếu Thương rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm, một Cố Tích Triều keo kiệt thế này, tuyệt đối đúng là cậu ấy.

Lúc trước còn đi học, không có tiền, cậu chỉ có hai bộ đồng phục mặc đi mặc lại, quanh năm không có đồ mới.

Nếu có ai tìm Cố Tích Triều vay tiền, vậy chỉ có thể tự cầu phúc thôi. Bởi vì cậu nhất định sẽ không cho mượn, còn đem người ta châm chọc khiêu khích một trận.

Nhưng thật ra Thích Thiệu Thương là ngoại lệ, mỗi lần hắn gặp rắc rối gì, còn chưa kịp mở miệng, Cố Tích Triều đã chủ động giúp đỡ hắn, tựa như tâm linh tương thông vậy.

Đây chắc cũng gọi là nhân quả đi, ai bảo mỗi lần có việc, Cố Tích Triều đều làm đem Thích Thiệu Thương ra sai phái hết sức.

Sau khi đã hoàn toàn xác nhận đây thật sự là Cố Tích Triều, tâm tình Thích Thiệu Thương chỉ có thể gọi là mừng như điên để hình dung. Hắn đi lấy gối đầu, lại lập tức nhào đến bên giường ôm lấy cậu.

“Tích Triều.... mấy ngày nay cậu đi đâu? Tôi thực lo lắng...”

Thích Thiệu Thương ôn nhu nói.

“Việc muốn hỏi chỉ có thể thôi sao?”

Cố Tích Triều cũng không phản kháng cái ôm của hắn:

“Cậu không muốn biết, đêm đó tôi làm sao rồi đi được sao?”

Thích Thiệu Thương chậm rãi buông cậu ra. Cố Tích Triều ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt hắn:

“Thiệu Thương.... cậu có tin trên đời này có quỷ không?”

“Tích Triều... Cậu nói bậy gì vậy?”

Thích Thiệu Thương bị những lời này cả cậu dọa sợ:

“Quỷ.... làm sao có thể!”

Cố Tích Triều lẳng lặng cười:

“Ngày đó, tôi đã nhìn thấy Văn Tình.”

“Cậu nhất định là bệnh rồi...”

Thích Thiệu Thương sờ sờ trán Cố Tích Triều. Không phát sốt, nhưng vì sao lại bị mê sảng?

Người chết, tất đã là người chết!

Cậu có thể là do bị một kích thích quá lớn... Đây cũng không phải việc nhỏ, phải lập tức đi tìm bác sỹ!

Thích Thiệu Thương vội kéo từ ngăn tủ ra chiếc áo khoác của mình, phủ thêm lên người Cố Tích Triều, tay chân luống cuống tìm chìa khóa xe:

“Cậu hiện cảm thấy thế nào.... tôi lập tức mang cậu đến bệnh viện!”

“Thiệu Thương!!”

Cố Tích Triều cởi áo khoác ném xuống đất:

“Cậu cho rằng tôi có bệnh thần kinh sao? Tôi nói cho cậu biết, tôi rất bình thường a!!!”

Thích Thiệu Thương nổi giận, bắt lấy bả vai Cố Tích Triều, lạnh lùng nói”

“Bình thường sao? Văn Tình đã chết rồi! Cậu không thể nào nhìn thấy nàng! Không thể nào!!!”

“Vậy cậu cho rằng đêm đó tôi làm sao mà trốn đi?”

Cố Tích Triều khinh miệt nói.

Thích Thiệu Thương đáp không được, buông lỏng tay:

“Này.... Có lẽ là tôi cùng Du Hạ không cần thận...”

“Cậu đừng lừa mình dối người!”

Lời Cố Tích Triều nói ra có chút cứng nhắc:

“.... Là Văn Tình mang tôi rời đi.”

Nhìn thẳng vào ánh mắt trống rỗng vô lực của Cố Tích Triều. Trong phòng nhiệt độ không thấp, thế nhưng Thích Thiệu Thương dần dần cảm thấy được tóc gáy mình đang dựng lên.

Dưới ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, có thể thấy dưới đuôi mắt trái của Cố Tích Triều có một vết hồng ban, làm cho khuôn mặt cậu quý dị một cách khoa trương.

Tựa như một nữ quý.

Đây là cảm giác đầu tiên của Thích Thiệu Thương.

Thế nhưng sau khi ý tưởng này lóe lên, hắn cũng không còn sợ hãi nữa. Có thể là do khuôn mặt này đối với hắn quá mức quen thuộc.

Thế nhưng Thích Thiệu Thương lại cảm thấy người trước mắt hắn có chút xa lạ.

Đây có phải là Cố Tích Triều mà hắn đã quen biết mười bốn năm nay hay không?

3. Chương 3

“Tích Triều.... Cậu nói là Văn Tình đã mang cậu rời khỏi bệnh viện?”

Thích Thiệu Thương tận lực bỏ qua cảm giác nghi hoặc lo lắng kia, bắt đầu hỏi:

“Có thể nói rõ ra được không?”

“Cậu tin tưởng tôi?”

Cố Tích Triều biểu lộ ra cả sợ hãi lẫn vui mừng.

“Cậu nếu đã nói vậy, tất nhiên sẽ có lý do...”

Thích Thiệu Thương cười cười, nhẹ vuốt vuốt mặt Cố Tích Triều.

Từ nhỏ đến giờ, Cố Tích Triều vẫn là thuộc loại mỹ nhân, cảm giác da thịt thật tinh tế mịn màng, đem so với khuôn mặt bánh bao của Thích Thiệu Thương là đối lập mười phần. Nên cậu luôn bị Thích Thiệu Thương ghen tỵ mà cười trêu chọc, khuôn mặt không thịt, chỉ toàn xương cốt.

Nhưng xúc cảm lần này chạm vào, tuy vẫn hoàn hảo như tơ lụa, nhưng lại thiếu đi cái gì đó.

Rất nhanh, Thích Thiệu Thương đã nhận ra.

Là co giãn.

Làn da lạnh lẽo, cảm giác xương cốt cũng thật rõ ràng, bàn tay sờ vào tựa như đang lướt trên một cổ hài cốt cứng rắn.

“Thiệu Thương... Làm sao vậy?!”

Cố Tích Triều đột nhiên nhìn thấy nụ cười của Thích Thiệu Thương như ngưng đọng trên môi, liền có chút sợ hãi, né tránh bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt mình.

Thích Thiệu Thương nhìn thấy vẻ mặt kinh hoảng của Cố Tích Triều, liền nhanh quên đi tất cả những suy nghĩ loạn thất bát tao:

“Không có, cậu nói đi!”

[Thích Thiệu Thương, người lại đang miên man suy nghĩ cái gì a! Quả thực vớ vẩn!]

“Đêm đó, tôi tỉnh lại từ cơn hôn mê. Ngực rất đau, đầu óc cũng rất hỗn loạn. Tôi nhìn quanh bốn phía, liền nhìn thấy...”

Cố Tích Triều tạm dừng một chút:

“Đột nhiên nhìn thấy Văn Tình bên ngoài cửa sổ.”

“Như thế nào có thể! Kia chính là...”

“Nghe tôi nói hết đã.... Nàng mặc một bộ váy liền áo màu đỏ, tôi chưa từng nhìn thấy qua... rất kỳ quái, tôi rõ ràng biết nàng đã chết, nhưng lúc ấy cũng không có cảm giác cái gì không ổn. Không nói đến sợ hãi, chính là tựa như tiêu sái mà quên đi... Tôi thật sự rất nhớ nàng.”

“Nàng có nói gì với cậu không?”

Thích Thiếu Thương khẩn trương hỏi.

“Nàng chỉ cười, vươn tay về phía tôi. Lòng tôi đương nhiên hiểu được.... Nàng có lẽ đang thực tịch mịch, nên nghĩ muốn tôi đến bên cạnh bồi nàng. Tôi lúc ấy đã nghĩ qua, còn sống là rất khổ, không bằng xuống làm bạn với nàng. Tôi liền bước lên cửa sổ, vươn tay về phía nàng...”

Thích Thiếu Thương nhìn thấy khuôn mặt Cố Tích Triều trắng bệch, thanh âm run rẩy:

“Cậu nhảy xuống sao?! Vậy hiện tại...”

“Cậu cho rằng tôi là quỷ sao?!”

Cố Tích Triều cười nói:

“Tôi thật sự đã nhảy xuống... Nhưng kỳ quái chính là khi mở mắt ra, lại phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà. Văn Tình đang đứng bên cạnh nhìn tôi, mặt vô biểu tình. Thấy tôi tỉnh lại, nàng quay đầu sang nơi khác, tựa hồ muốn rời đi. Tôi hoảng hốt liền bắt lấy cổ tay nàng, nàng liền quay lại liếc nhìn tôi.... ánh mắt kia, rất kỳ quái...”

“Kỳ quái?”

“Có đau thương, có hận ý, có khát vọng, có bất đắc dĩ... Còn có một chút hưng phấn.”

“Hưng phấn?!”

“Đúng vậy... Tôi không biết nên nói thế nào... Thật sự là hưng phấn.”

Cố Tích Triều đem môi cắn đến trắng bệch:

“Tôi buông tay ra, phát hiện trên cổ tay nàng xuất hiện một vòng hồng ban... đại khái có lẽ khí lực của tôi quá lớn đi... Nàng mấp máy môi, tựa như đang nói cái gì. Nhưng tôi nghe không được, thanh âm vừa phát ra như đã bị không khí hấp thu đi mất. Nhưng nhìn khẩu hình của nàng, tôi đã có thể đoán ra...”

“Nàng nói cái gì?”

“Tích Triều.... Em chờ anh...”

Cố Tích Triều chậm rãi nói.

“Không được... Không được!!!”

Thích Thiếu Thương sắc mặt trắng bệch, hai tay ôm lấy đầu.

Cố Tích Triều hoảng sợ:

“Thiếu Thương!?”

Thích Thiếu Thương mạnh mẽ đem Cố Tích Triều xiết vào ngực, gắt gao ôm chặt:

“Nàng muốn mang cậu đi.... Nàng muốn mang cậu đi!!! Khi còn sống nàng đã giữ chặt cậu như vậy.... Vì cái gì đã chết rồi vẫn không buông tha?!”

“Cậu im miệng!!!”

Cố Tích Triều nghe không lọt được những lời này, khó chịu kêu lên:

“Tôi không cho cậu nói vậy về Văn Tình!!!”

Thích Thiếu Thương không chút yếu thế, những lời này, hắn đã nhin lâu lắm rồi:

“Tôi nói như thế nào!? Nàng là người đã chết, bây giờ chỉ là ma quỷ! Tôi nói có sai hay sao?!”

Một tiếng vang thanh thúy phát ra, trán Thích Thiếu Thương đổ máu, từng dòng chảy uốn lượn xuống mặt, lướt qua khóe mắt, nhìn thoáng qua tựa như huyết lệ.

Cố Tích Triều vô lực buông những mảnh vỡ còn lại của chiếc bình hoa trong tay xuống.

...

“Tích Triều... Tôi quen cậu đã bao nhiêu năm?”

Thích Thiếu Thương lau đi vết máu đã chảy xuống đến cằm.

“Mười bốn...”

“Mười bốn năm... Tôi đã yêu cậu mười bốn năm!!!”

Thích Thiếu Thương bắt lấy cánh tay Cố Tích Triều, đem cậu áp đảo xuống giường:

“Tôi yêu cậu đã mười bốn năm, cậu biết, đúng không?! Cậu trốn tránh tôi... Luôn luôn trốn tránh tôi!!! Vì cái gì lại đối với tôi như vậy!!! Tôi yêu cậu như vậy... Vì cậu, cái gì tôi cũng có thể làm... Cậu có thể nào lại đối với tôi như vậy!!!”

(Nguyệt: =(=(((ta thích cái đoạn này quá đi =(=(((đây cũng là 1 trong những lý do ta làm cái bộ này a. Buồn quá đi =(=(((

Cố Tích Triều nhìn thấy khuôn mặt Thích Thiếu Thương trở nên dữ tợn, trong lòng dần lo sợ:

“Cậu buông... Cậu muốn làm gì!!!”

Cố Tích Triều muốn tránh thoát, nhưng khí lực Thích Thiếu Thương vốn mạnh hơn, căn bản không làm nên chuyện.

Áp lực cùng dục vọng mười mấy năm nay, một khi đã bùng nổ, hỏi thế nào có thể thu hồi?!

Trơ mắt nhìn chiếc áo trắng của mình bị xé rách, nút áo từng chiếc rơi xuống. Lại cảm thấy đôi môi Thích Thiếu Thương không chút khách khí, tàn sát bữa bãi trên ngực mình, thần kinh Cố Tích Triều đã rơi vào hoảng loạn.

Chính mình cùng hắn, không nên là như vậy!!!

Rốt cuộc chịu không được sự áp chế này nữa, Cố Tích Triều cắn răng, dùng hết sức lực lăn xuống đất.

Nghe được tiếng kêu rên đau đớn của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương mới nhận ra chuyện gì phát sinh.

Ôm lấy người lên, nhìn thấy những mảnh thủy tinh bén nhọn cắm vào da thịt sau lưng cậu, máu tràn ra từ miệng vết thương, chốc lát sau đã nhuộm đỏ quần áo.

“Tích Triều! Tích Triều!!!”

Nhìn thấy khuôn mặt Cố Tích Triều trắng bệch, Thích Thiếu Thương rốt cuộc đã tỉnh lại khỏi cơn điên cuồng.

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy cơn đau trên lưng như đem toàn thân cậu xé rách, nhưng vẫn cố gắng mở to mắt, bày ra một nụ cười thắng lợi:

“Cái này... tôi biết.. cậu sẽ không bao giờ thương tổn tôi...”

Nói chưa hết câu, đã hoàn toàn rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy Cố Tích Triều vô lực nằm trong lòng ngực, Thích Thiếu Thương bị dọa đến tay chân mềm nhũn. Ngay cả điện thoại còn run rẩy ần số không xong.

Như thế nào gọi không được... Bên ngoài có nhiều người cần cấp cứu vậy sao!?

Quên đi.... Tự mình lái xe, so với xe cứu thương không chút hiệu suất kia còn nhanh hơn!

Đứng trước cửa thang máy, nhìn từng con số thông thả nhảy. Máu từng giọt từng giọt chảy dọc theo khuỷa tay Thích Thiếu Thương, chỉ chốc lát sau đã đọng thành một vũng không nhỏ dưới chân.

Thích Thiếu Thương hiện tại cực kỳ hối hận đã mua một căn nhà tận trên lầu mười chín, tuy chỉ đợi chưa đầy hai, ba phút, nhưng hấn cảm thấy lâu như cả một đời.

(Nguyệt: O.O lầu 19 O.O)

Khi chạy được đến bãi xe, hấn phát hiện mình cứ nhiên không mang chìa khóa xe theo. Nếu không phải trong ngực còn đang ôm Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương thật muốn đem đầu đập vào tường thành một lỗ thủng.

Đứng bên đường hơn mười phút, Thích Thiếu Thương cơ hồ đã tuyệt vọng. Giờ này là rạng sáng, rất khó tìm taxi. Huống chi khu nhà bọn họ ở cũng không phải nơi phồn hoa đông đúc, vì vậy, ngay cả xe đi ngang qua cũng không có.

Nhưng hấn lại không thể nào đem Cố Tích Triều để một mình ở nơi này mà trở lên phòng lấy chìa khóa. Nhìn đến khuôn mặt Cố Tích Triều không còn tia huyết sắc, lòng hấn dần càng lạnh lẽo.

Tích Triều, lúc trước đi học tôi từng đoạt giải vô địch điền kinh đó, có nhớ không?

Cậu luôn chế nhạo tôi đầu óc đơn giản, chỉ có thần kinh vận động là mạnh mẽ lạ kỳ, một khi chạy thì nhìn thô kệch như con tinh tinh.

(Nguyệt: O.O QT ghi lang máng là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển =))=))))....)

Đôi khi, như thế cũng hữu dụng mà.

Mười ba phút sau, Thích Thiếu Thương cứ thế chạy đến một bệnh viện cách đó hai con đường. Nếu đem quãng đường tính toán kỹ lưỡng, xem chừng còn có thể ghi vào kỷ lục thể giới đi.

Hơn nữa, hấn còn ôm một nam nhân trọng lượng không nhẹ.

Vị bác sỹ bắt đầu cởi chiếc áo thẩm máu ra, tấm lưng huyết nhục mơ hồ xuất hiện trước mặt Thích Thiếu Thương. Ước chừng có khoảng hơn hai mươi mảnh thủy tinh cắm trên lưng, may mắn những mảnh kia không lớn, cắm không sâu, chỉ là bị thương ngoài da, không ăn vào phủ tạng.

Nhưng muốn gắp tất cả ra, đau đớn kịch liệt quả thực không thể chịu được.

Trong quá trình chữa trị, Cố Tích Triều đã bốn lần đau đớn đến tỉnh dậy. Bác sỹ không thể không chụp thêm thuốc mê cho cậu.

Kết quả thuốc mê quá liều, Cố Tích Triều mê man cả tuần sau mới tỉnh dậy.

Thích Thiếu Thương lại cảm thấy thật may mắn. Thời điểm miệng vết thương khép lại cơ hồ sẽ rất đau. Cậu cứ như vậy mà ngủ vài ngày, chắc sẽ đỡ phải chịu khổ.

.....

Sau khi Cố Tích Triều tỉnh lại, tựa hồ hoàn toàn không nhớ mình vì cái gì mà bị thương. Cứ điềm nhiên như không ở bệnh viện cùng Thích Thiếu Thương nói nói cười cười.

Thế nhưng Cố Tích Triều càng biểu hiện vô sự, thì Thích Thiếu Thương lại càng bất an. Hấn phạm phải một lỗi như vậy, Cố Tích Triều vì sao một chút phản ứng cũng không có?

“Tích Triều... Thực xin lỗi.”

Thích Thiếu Thương thật sự không thể chịu được tra tấn thể này. Tay đang cầm một quả táo, lại thành khẩn giải thích với cậu.

Cố Tích Triều đang nằm trên giường, mắt đeo kính mà đọc tiểu thuyết, thuận tiện chờ quả táo hấn cắt ra.

Thật ra Cố Tích Triều có chút cận nhẹ. Ở bệnh viện mang kính áp tròng có chút không tiện. Thích Thiều Thương hiểu, nên đã đem kính đến cho cậu. Hắn cũng không thể không thừa nhận, Cố Tích Triều đeo kính thể này rất có phong vị, cả người tản mát ra một loại hơi thở khác lạ.

Nghe qua lời này, Cố Tích Triều lúc đầu sững sốt, tiếp theo híp mắt cười, bộ dạng bình tĩnh đại ngộ:

“Cậu vì cái gì lại nói vậy?”

Giống như thật vất vả mới nhớ đến sự tình xa xôi đó.

Ánh mặt trời chiếu rọi từ cửa sổ, in một mảng sáng chói mắt trên mặt kính mắt của cậu.

Thích Thiều Thương cảm thấy hiện tại, Cố Tích Triều thực giống như một nhân vật trinh thám trong truyện tranh Nhật Bản vậy, đeo kính mắt để phản xạ bạch quang, che đi biểu tình trên khuôn mặt.

“Cậu không cần phải giả vờ. Máng đi! Không cần khách khí!”

Thích Thiều Thương thở dài.

(Nguyệt: bộ dạng cuồng ngược ra mặt luôn ==)

Cố Tích Triều vẫn là đang tươi cười, vươn tay ra. Thích Thiều Thương run rẩy nắm lấy, mừng rỡ nói:

“Cậu tha thứ cho tôi?”

“Cậu đừng có hiểu lầm... Đưa quả táo cho tôi.”

Cố Tích Triều không chút khách khí rút tay ra, chỉ chỉ vào quả táo trên cánh tay đã bị oxy hóa của Thích Thiều Thương.

(Nguyệt: == tội nghiệp T_T)

“Nga!”

Thích Thiều Thương ử rử đem quả táo đưa cho cậu.

“Kỳ thật, người cần xin lỗi phải là tôi.”

Cố Tích Triều bước đến cửa sổ, mở tung ra. Ánh mặt trời như thiên quân vạn mã, trong phút chốc tràn vào căn phòng, đem những góc tối âm u đánh đến phiến giáp bất lưu.

“Cậu là người bạn duy nhất trên đời này của tôi... Tôi thực thích cậu, tuyệt không thua Văn Tình.”

Cố Tích Triều tháo kính mắt, mỉm cười nói:

“Tôi biết lòng cậu đối với tôi thế nào, tôi thực sự cảm kích.”

“Tích Triều...”

“Nghe tôi nói hết đã... Tôi yêu Văn Tình, có thể vì nàng đi tìm cái chết... Nhưng hiện tại nàng thật đã chết, tôi cứ nhiên vẫn sống. Quả là buồn cười... Có thể cậu không tin, lúc tôi phát bệnh, cả người hỗn loạn, cứ nhiên nhận ra, người tôi không thể buông tay... chính là cậu.”

Cố Tích Triều vuốt ve quả táo trong tay, nụ cười càng tái nhợt:

“Kỳ thật tôi đã nghĩ qua, tôi không thật sự yêu Văn Tình. Vợ không phải nên là người quan trọng nhất trong lòng người chồng sao?”

Thích Thiều Thương ngơ ngác nhìn theo khuôn mặt nghiêng nghiêng của Cố Tích Triều, không hề lên tiếng.

“Thời gian này một mình bên ngoài, tôi đã nghĩ thông rất nhiều chuyện. Mà cảm tình đối với cậu... tôi đã không còn cách nào để phủ nhận được nữa.”

Ngữ khí Cố Tích Triều lại chuyển biến sắc bén:

“Nhưng cậu nói những lời nhục mạ Văn Tình, tôi thật không tiếp nhận được! Mà loại vũ nhục kia, tôi cũng không thể lý giải chịu đựng.”

“Tôi khi đó là tức giận....”

Thích Thiếu Thương vội vàng giải thích.

“Tôi biết.... cho nên hiện tại tôi tha thứ cho cậu. Lúc ấy tôi cũng quá đáng.”

Sắc mặt Cố Tích Triều dần dần dịu xuống:

“Thiếu Thương... Cậu cho.... tôi chút thời gian nữa, được không?”

“Được... Được... Cậu nói cái gì cũng được!”

Thích Thiếu Thương không kiềm chế được vui mừng trong lòng, vòng tay ôm lấy cổ Cố Tích Triều.

[Cậu ấy tiếp nhận mình. Cậu ấy sẽ dần quên Văn Tình, cùng mình bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới!]

Cả thiên hạ này, hỏi còn có chuyện gì kích động lòng người như thế?

“Nhưng là... Thiếu Thương... Cậu phải giúp tôi tìm ra người đã giết Văn Tình.”

Cố Tích Triều ghé đầu vào bên vai Thích Thiếu Thương, nhẹ giọng nói:

“Tốt cùng, tôi vẫn cảm thấy có chút kỳ quái... Thiết Du Hạ nói vì chuyện của chúng ta mà nàng tự sát. Nhưng trực giác của tôi cho tôi biết, sự tình không đơn giản như vậy... Văn Tình là vợ tôi... Tôi không thể ngồi yên mặc kệ. Cậu hiểu không?”

“Tôi hiểu được...”

Thích Thiếu Thương nhắm mắt thật chặt, nói.

4. Chương 4

“Tích Triều! Cậu làm gì vậy!?”

Thích Thiếu Thương đi vào phòng bệnh, đã thấy Cố Tích Triều đang cởi quần áo bệnh nhân ra.

Da thịt màu mật ong sáng bóng dưới ánh mặt trời, miệng vết thương trên lưng còn chưa khép lại hoàn toàn, lộ ra vài vết hồng chói mắt, nhìn từ xa lại nhớ đến vết hồng ban kia. Những vết máu này tựa như vết độc châm, đem đôi mắt của Thích Thiếu Thương bức đến nhói đau, nhìn mãi không thể rời.

“Thay quần áo a!”

Cố Tích Triều lấy ra một chiếc áo somi trắng từ trong ngăn tủ, nhanh nhẹn mặc vào, lại quay sang cười với Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương giật mình nói:

“Cậu thay quần áo làm gì?! Vết thương còn chưa có lành! Bác sỹ nói cậu nên ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng!!!”

“Tôi không chờ được!”

Nụ cười trên mặt Cố Tích Triều tiêu tán:

“Tôi muốn nhanh chóng tra rõ cái chết của Văn Tình.”

“Chỉ là cậu...”

Thích Thiếu Thương nhìn thấy vết thương sau lưng cậu lại ỉn ỉn chảy máu, trong lòng lại càng đau đớn.

Cố Tích Triều không kiên nhẫn nhíu mi:

“Đừng dài dòng như vậy mà? Tôi là người trưởng thành rồi, tự biết cách chăm sóc bản thân!”

“Được... Tùy cậu đi.”

Thích Thiếu Thương thở dài, Cố Tích Triều của hắn từ khi nào lại trở nên ương bướng như vậy?!

(Nguyệt: dễ thương:D)

“Tôi biết cậu sẽ nghe lời tôi mà...”

Cố Tích Triều lại tươi cười sáng lạn, tựa như tất cả đau xót đã rơi vào dĩ vãng:

“Hiện tại cùng tôi đi về nhà.”

“Nhà?!”

“Đúng vậy... Nhà của tôi và Văn Tình.”

Cố Tích Triều bình tĩnh nói, trở mình bước ra cửa.

.....

Thích Thiếu Thương là loại người theo chủ nghĩa duy vật điển hình. Nhưng lúc đẩy cánh cửa đầy tro bụi ra, nghe cạnh cửa phát ra tiếng ken két trầm đục, trong lòng vẫn có chút run sợ.

Nội thất phòng vẫn bài trí như cũ, không thay đổi gì. Cố Tích Triều không khỏi tức cảnh sinh tình, đôi mắt dần ửng hồng.

Thích Thiếu Thương kéo Cố Tích Triều qua, ôm chặt lấy cậu, áp cái trán trơn bóng của cậu vào cằm mình. Cằm giác người trong lòng không ngừng run rẩy lạnh lẽo, vệt áo trước ngực nóng bỏng ướt át. Thích Thiếu Thương không khỏi đem cậu ôm càng chặt hơn.

Nếu những giọt nước mắt này có thể đem tất cả đau đớn hủy diệt, hắn sẽ cùng cậu khóc đến bao lâu cũng được!

Cố Tích Triều chậm rãi rời khỏi vòng tay của Thích Thiếu Thương, đi đến bên cửa sổ, mở tung bức màn đỏ thẫm ra. Ánh mặt trời tràn vào khắp phòng, sáng đến chói mắt. Một màu vàng nhạt ảm áp lan tràn, Thích Thiếu Thương bỗng có một loại ảo giác hoảng hốt, nghĩ nếu tình cảnh thảm thiết kia chưa từng xảy ra thì sẽ ra sao.

Nếu không phát sinh những việc đó, Cố Tích Triều có thể vẫn còn ở nơi này cùng Văn Tình khoái hoạt vui đùa.

Nghĩ đến đây, Thích Thiếu Thương cảm thấy thật có chút may mắn.

“Thiếu Thương... có đôi khi tôi cảm giác, Văn Tình chưa bao giờ rời đi.”

Cố Tích Triều quay đầu lại, khóe miệng mang theo một nụ cười nhợt nhạt.

Thích Thiếu Thương nhìn về phía Cố Tích Triều, vẻ mặt ảm một màu sắc mơ hồ mông lung, ngũ quan tựa hồ đều bị che lấp trong hắc ám, chỉ có vệt hồng ban nơi khóe mắt kia lại càng nổi bật đáng chú ý.

Không đúng! Không phải một... mà là vài vệt!!!

Trong lòng Thích Thiếu Thương hoảng hốt, đi đến kéo Cố Tích Triều lại gần, dựa theo ánh mặt trời nhìn kỹ khuôn mặt cậu. Kỳ quái... như thế nào lại không thấy nữa?!

“Thiếu Thương! Cậu làm gì?”

Bả vai Cố Tích Triều bị bức đến sinh đau đớn, vội vàng đẩy tay Thích Thiếu Thương ra, bất mãn nói:

“Cậu nhìn cái gì vậy?!”

“Không.... Không có gì... vừa rồi nhìn thấy trên mặt cậu có vết bẩn. Hiện tại không còn nữa.”

Thích Thiếu Thương che dấu bất an của bản thân, chẳng lẽ hắn là bị hoa mắt sao?!

“Được rồi, đừng suy nghĩ nữa. Mau giúp tôi tìm xem có manh mối gì không!”

Cố Tích Triều liếc mắt nhìn hắn, thúc giục nói:

“Tôi cảm thấy hôm đó Văn Tình đưa tôi đến đây, nhất định là có dụng ý.”

“Nga...”

Thích Thiếu Thương cuống quít đáp lời, ánh mắt vẫn còn dừng trên khuôn mặt Cố Tích Triều.

“Cậu chuyên tâm tìm kiếm đi!”

Cố Tích Triều phát hiện bất ổn ở Thích Thiếu Thương, tuy là trách cứ nhưng giọng nói lại pha nét ngượng ngùng:

“Còn sợ về sau nhìn tôi không đủ sao?!”

Nhìn thấy chiêu bài giả tức giận kia của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương quyết định không nghĩ đông nghĩ tây nữa. Cố Tích Triều chính là Cố Tích Triều của hắn, mười bốn năm nay chưa từng thay đổi qua!

Chính mình lúc này, còn chần chừ cân nhắc cái gì!

“Thiếu Thương! Cậu xem...”

Lúc hai người đang tìm kiếm, Cố Tích Triều đột nhiên chỉ vào ngăn tủ ở đầu giường, đầu ngón tay run rẩy nói.

Ngăn tủ gỗ sơn trắng lại có lấm tấm một vài vết màu đỏ, kéo dài từ cạnh tủ đến ngăn kéo, vết đỏ càng lúc càng đậm.

Cố Tích Triều chậm rãi đến gần.

“Thiếu Thương... Cậu có nhận ra vết hồng này không...”

Thanh âm Cố Tích Triều phát ra có chút sợ hãi không thể che giấu, lại pha chút chờ đợi hỗn loạn. Những loại cảm xúc trộn lẫn hoảng loạn này làm cho Thích Thiếu Thương cảm thấy âm điệu của cậu càng kỳ dị quỷ quái hơn so với vết đỏ kia.

“Àn... Là vết ngón tay.”

Thích Thiếu Thương cũng nhận ra hình dạng những vết hồng kia, tựa như một bàn tay dính đầy huyết tinh không ngừng sờ soạng, thẳng đến ngăn kéo tủ.

Ngăn kéo?!

Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương cơ hồ là cùng lúc tiến đến mở ngăn kéo ra.

Chỉ có một phong thư nằm bên trong, giấy màu xanh đậm, tựa như nước biển sâu trong vắt.

Cố Tích Triều gấp gấp cầm lấy phong thư thực dày. Sau một hồi do dự dứt khoát mở ra đọc.

Đọc chưa đến một nửa, sắc mặt Cố Tích Triều chuyển trắng, nói không nên lời.

Là thư tình.

Lời nói nhiệt liệt, cõi lòng đầy thâm tình.

Cho dù Thích Thiếu Thương không bắt lấy lá thư từ trong tay Cố Tích Triều, bàn tay kịch liệt run rẩy của cậu đã không chịu nổi sức nặng của lá thư này nữa.

Mỗi từ, mỗi câu, thậm chí mỗi ký hiệu đều mang trong mình tình yêu nồng đậm. Loại tình yêu này tựa như một vết dao sắc bén, như một khối cự thạch mãnh liệt đâm vào lòng tự tôn của Cố Tích Triều, bức thẳng cho đến khi dập nát.

Ở cùng người vợ yêu bao lâu nay, mới phát hiện rốt cuộc mình bị cấm sừng?

Xem hết thư, Thích Thiếu Thương cũng không nhận được cả người run rẩy, mãnh liệt đem lá thư vò nát, lẩm bẩm nói:

“Đây là có chuyện gì.... Đây là có chuyện gì!!!”

“Cậu cũng nhận ra nét chữ này... Đúng không?”

Cố Tích Triều ngồi bên giường, nhắm mắt lại.

Thích Thiều Thương hiểu được tâm tình lúc này của Cố Tích Triều, nhưng vẫn liều mạng lắc đầu:

“Sẽ không thể.... không thể là Thiết Du Hạ!”

“Cậu còn nói giúp cho hấn sao?”

Cố Tích Triều điên cuồng hét lên:

“Là hấn... nhất định là hấn!!!”

“Tích Triều! Bình tĩnh một chút! Cậu không có chứng cứ... Có thể làm sao bây giờ?! Chẳng lẽ chỉ bằng lá thư này mà muốn tố cáo anh ta sao?!”

Thích Thiều Thương đem Cố Tích Triều ấn ngồi xuống giường, mồ hôi không ngừng chảy.

“Hơn nữa cậu làm sao khẳng định Thiết Du Hạ là hung thủ?! Tất cả đều là do chúng ta suy đoán mà thôi!!!”

“Trừ bỏ hấn còn có thể là ai? Hấn yêu Văn Tình... Tôi đã sớm biết. Nhưng tôi không nghĩ Văn Tình lại thật sự cùng hấn...”

Cố Tích Triều ôm chặt cánh tay mình, vùi đầu vào hai chân.

Thích Thiều Thương nhìn thấy Cố Tích Triều lúc này cuộn mình như con thú bị thương, vẫn là không đành lòng mà ôm lấy cậu:

“Tích Triều, đừng bức chính mình nữa... Văn Tình là tự sát. Nàng bị bệnh trầm cảm đã nhiều năm.... cậu cũng biết mà!”

“Không phải.... Không phải!!! Văn Tình không phải tự sát! Là Thiết Du Hạ... Văn Tình nhất định là do không muốn dây dưa với hấn nữa.... cho nên hấn mới xuống tay! Nhất định là như vậy!!!”

Cố Tích Triều nâng lên đôi mắt đẫm lệ mông lung, khóc lóc cùng run rẩy.

Thích Thiều Thương hiểu mình nhiều lời càng thêm vô ích, chỉ biết ôm chặt lấy cậu không nói gì.

Thẳng đến khi Cố Tích Triều hoàn toàn không còn khí lực gây sức ép, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Thích Thiều Thương lúc này mới ôm lấy cậu, rời khỏi nơi thương tâm này.

Đương nhiên, còn mang theo cả phong thư tình kia.

5. Chương 5

Thích Thiều Thương đem Cố Tích Triều đặt xuống giường mình, kéo chăn lên đắp tới vai cậu, lẳng lặng nhìn xuống khuôn mặt kia. Cố Tích Triều là nam nhân, lại có làn da trắng nõn hiếm thấy, hiện tại lại ửng ửng tái xanh, nhìn tựa như thanh ngọc trong suốt, cơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu tinh nhuyễn bên dưới.

Thích Thiều Thương trầm nghĩ, gần đây sự tình xảy ra thật nhiều, nên cậu ta không chịu hảo hảo ăn cơm, mới đem thân hình ép thành bộ dạng tiêu tụy thể này. Nhìn đến đôi môi tái nhợt kia, Thích Thiều Thương không khỏi đưa tay phủ lên, nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng lại càng đau đớn.

Vì cái gì lại lạnh như vậy?

Thích Thiều Thương nhịn không được, đem môi mình áp xuống phiến môi lạnh như băng kia, cảm nhận từng đường nét tinh mịn mềm mại. Đôi môi này hấn chờ đợi đã lâu lắm, thế nhưng khi đến lúc chân chính có được, đại não hấn lại hoàn toàn trống rỗng.

Không biết phải làm thế nào bây giờ!!!

Đây là việc đương nhiên, bất luận là kẻ nào, nụ hôn đầu tiên đều phải có chút chân tay luống cuống.

Lòng Thích Thiệu Thương không khỏi có chút bi ai. Nụ hôn đầu tiên của hắn, chính là lợi dụng lúc người ta khó khăn hôn mê mà đoạt lấy.

Hắn sống hai mươi mấy năm nay, cuối cùng mới có được nụ hôn đầu tiên mang ý nghĩa quan trọng đối với nhân sinh này. Nói ra, chỉ sợ người nào nghe được cũng phải cười đến rớt răng.

Việc này, hoàn toàn là lỗi của Cố Tích Triều. Thời điểm hắn chưa có ý niệm gì về ái tình, cậu đã xuất hiện trước mặt hắn, thuận lý thành chương mà chiếm cứ toàn bộ thế giới của Thích Thiệu Thương.

Thích Thiệu Thương đáng thương, suốt thời kỳ học trung học, nhiệm vụ chính của hắn là dùng tất cả mọi phương pháp để tống khứ đi những người tính toán muốn theo đuổi.

Là theo đuổi hắn, lần những người theo đuổi Cố Tích Triều.

Nhưng đến khi hắn nhìn thấy ánh mắt bất khả ngôn dụ của Cố Tích Triều lúc đối diện với Văn Tình. Hắn đã biết rõ, lần này bản thân không thể ngăn được nữa.

Nào biết thế sự xoay vần, thời điểm Thích Thiệu Thương quyết định cả đời này hắn chắc phải làm xử nam, thì Phó Văn Tình chết. Cố Tích Triều trong cơn thống khổ lại thoát khỏi đầm lầy, hiểu rõ tâm ý của hắn, rốt cuộc tiếp nhận hắn.

Này, có lẽ là thiên ý đi.

Tựa hồ cảm giác được nhiệt độ từ Thích Thiệu Thương, Cố Tích Triều chậm rãi tỉnh dậy.

Cậu không nói gì, không giãy dụa, chỉ im lặng, lẳng lẳng nhìn vào khuôn mặt đang gần trong gang tấc của Thích Thiệu Thương, cảm giác như đang xem một đoạn phim truyền hình không chút quan hệ với bản thân.

Thích Thiệu Thương trong nhất thời có chút bối rối, vội vàng chống tay ngồi dậy. Gãi gãi đầu một hồi không biết giải thích làm sao.

“Tích Triều.... Có đói không?”

Nửa ngày, mới ngهن ra được một câu.

(Nguyệt: trót quớt, tội anh, trong đây anh hiền quá ^^~)

Khuôn mặt Cố Tích Triều có chút tiếu ý:

“Cậu đem tôi đánh thức, chính là để hỏi tôi có đói hay không?”

“Tôi...”

Thích Thiệu Thương xấu hổ, miệng cơ hồ muốn tê liệt.

“Vậy để tôi nói.... Đây là nụ hôn đầu tiên của cậu?”

Cố Tích Triều vẫn đang cười.

“Làm sao cậu biết?!”

(Nguyệt: == ta cảm thấy trong đây bb đã mất luôn cái lợi thế duy nhất của mình trước mặt mn rồi ==)).)

“Cậu đừng tưởng nhiều năm như vậy, cậu luôn luôn nhìn theo tôi.... Tôi đối với việc của cậu cũng biết rõ mà! Những năm gần đây nữ nhân theo đuổi cậu nhiều như vậy, còn không phải đều bị cậu làm cho tức giận đến phát khóc sao?! Còn có những bóng hồng xuất hiện bên cạnh tôi, đều bị cậu đuổi đi tất cả....”

Cố Tích Triều cười nói:

“Cậu còn cho rằng tôi thật sự không biết?”

“Đây là đang trách tôi sao?”

“Tôi chỉ là đang trách bản thân, không sớm nhận ra tình cảm của mình... Nếu không, Văn Tình cũng sẽ không chết thảm như vậy.”

Đôi mắt Cố Tích Triều dần dần càng ảm đạm.

Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng nắm chặt tay Cố Tích Triều:

“Tích Triều...”

“Thiếu Thương... tôi thật sự đói bụng rồi. Cậu đi ra quán ăn mua cho tôi một hộp cơm đi?”

Cố Tích Triều kéo kéo tay Thích Thiếu Thương, lại có vài phần làm nũng.

“Được! Ngủ một lúc nữa đi, tôi lập tức sẽ trở lại!”

Thích Thiếu Thương tâm hoa nộ phóng, cười ngọt như mật chạy ra khỏi cửa.

.....

Đến khi trở về, Thích Thiếu Thương hoàn toàn choáng váng. Trong nhà không thấy bóng dáng của Cố Tích Triều đâu.

Cậu ta là hoàn toàn bốc hơi rồi sao?!

Thích Thiếu Thương vội mở cửa xông ra ngoài. Lúc đi là năm giờ một phút, hiện tại là ba mươi lăm, chỉ hơn ba mươi phút, hẳn là chưa đi xa!

(Nguyệt: =.= 30p là đi được xa lắm rồi, anh cứ đùa =.=)

“A....!!!”

Sau một thanh âm va chạm rầm rĩ, Thích Thiếu Thương lui người vài bước, ôm lấy cái trán, đầu muốn rớt nước mắt. Lại nhìn sang Cố Tích Triều vừa kêu thảm thiết, đáng vẽ đáng thương ngồi dưới đất, cũng đau đến không đứng dậy nổi.

“Thích Thiếu Thương.... Cậu không nhìn đường sao? Ai! Chậm một chút... Đau!!!”

Cố Tích Triều ngồi bật dậy khỏi đùi Thích Thiếu Thương, hét lớn:

“Có thoa thuốc cũng phải nhẹ tay chứ!”

“Đều là tại cậu hết! sao tự đứng lại chạy ra ngoài!”

Thích Thiếu Thương đem bình thuốc đặt lại bàn, mặt nhăn như trái khổ qua.

“Tôi đói ý muốn ăn cơm gà... nên đuổi theo tìm cậu mà không thấy!”

Cố Tích Triều ủy khuất nói.

Thích Thiếu Thương dở khóc dở cười:

“Cùng lắm tôi lại đi mua thêm một phần.”

“Quá lãng phí! Tiền dễ kiếm lắm sao hả?!”

Cố Tích Triều bĩu môi nói.

Phiến má tròn trịa cùng đôi mày nhú chặt kia đã gây ra một lực sát thương thật lớn đối với Thích Thiếu Thương.

Nhìn thấy bộ dáng này của cậu, Thích Thiếu Thương không khỏi nở nụ cười, cầm lấy hộp cơm trên bàn đưa qua:

“Được rồi. Tôi không phải bị đụng cũng không nhẹ sao?! Nhanh ăn đi, sắp nguội rồi!”

Cố Tích Triều liếc mắt sang Thích Thiếu Thương, tiếp nhận hộp cơm từ trong tay hắn, bắt đầu ăn lang thôn hổ yết.

Thích Thiếu Thương chính là vui vẻ nhìn bộ dạng Cố Tích Triều ăn uống tham lam như vậy, không khỏi nhin cười.

Hạnh phúc! Đôi khi thật sự rất đơn giản.

“Nhìn cái gì mà nhìn?! Chưa thấy người khác ăn cơm bao giờ sao?”

Cố Tích Triều bị nhìn đến có chút khó chịu.

“Thích nhìn! Cậu quản được tôi sao?!”

“Ngu ngốc...”

Cố Tích Triều cười mỉm, lại cảm giác trong miệng một tư vị tinh ngọt.

Cậu cúi đầu nhìn xuống, cơm trắng trong bát lại biến thành tinh nồng huyết dịch!

“Aaaaa...!!!”

Cố Tích Triều hét thảm một tiếng, đưa tay ném cái bát ra ngoài, một vết đỏ sẫm nhất thời bám lên mảng tường trắng, nhìn qua càng thêm kinh tâm.

Thích Thiếu Thương sợ hãi, vội ôm chầm lấy Cố Tích Triều:

“Tích Triều! làm sao vậy!!!”

“Máu.... Máu!!!”

Khuôn mặt Cố Tích Triều tái xanh, vùi đầu vào bả vai Thích Thiếu Thương, cả thân mình run rẩy.

Thích Thiếu Thương nhìn sang, hoàn toàn không hiểu sự tình:

“Cậu nói gì?! Cái gì máu?”

Cố Tích Triều chậm rãi xoay mặt ra nhìn.

Trừ bỏ một mảng tường dính nước canh, cũng không có vết máu đỏ nào.

Cố Tích Triều đứng lên, lảng lảng nhìn xuống đồng hồ điện.

Chẳng lẽ, cậu bị ảo giác sao?!

Một trận vựng huyền đánh úp lại, Cố Tích Triều dưới chân mềm nhũn, thẳng tắp ngã xuống.

“Tích Triều!!!”

Thích Thiếu Thương nắm lấy cậu, hai người cùng ngã xuống sofa:

“Cậu làm sao vậy?!”

“Không có việc gì... đầu hơi choáng váng thôi.”

Cố Tích Triều gắt gao ghì tay nơi huyết thái dương, thấp giọng nói.

Thích Thiếu Thương khấn trương nói:

“Này còn nói là không có việc gì! Tôi thấy cậu rất mệt mỏi rồi. Không được.. phải trở về nghỉ ngơi đi!!!”

Nói xong liền đứng dậy, vòng tay muốn ôm lấy Cố Tích Triều.

“Thiếu Thương!”

Cố Tích Triều giữ chặt cánh tay Thích Thiếu Thương:

“Tôi muốn đi ra ngoài hít thở không khí... có được không?”

“Cũng được... ở nhà mãi không tốt cho thân thể.”

Thích Thiếu Thương nhìn đến ánh mắt chờ đợi của Cố Tích Triều, không đành lòng cự tuyệt.

....

Trời đầu thu, gió ngoài cửa xe thổi vào mang theo cảm giác thanh lương mát mẻ. Thích Thiếu Thương một tay giữ tay lái, một bên xiết chặt tay Cố Tích Triều:

“Có lạnh không? Nếu lạnh thì đóng cửa kính lại?”

“Không cần...”

Cố Tích Triều diện vô biểu tình đáp lại, lẳng lẳng nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài.

Sự tình trên thế gian này, cũng tựa như cảnh sắc ngoài khung cửa này vậy, là nhìn tới được, nhưng vĩnh viễn không nắm được vào tay.

Mọi người đều chỉ có thể chắt vật kéo dài từng tắc hơi tàn mà sống qua ngày, đứng ngoài nường theo phong cảnh lướt nhanh đến trước mặt, sau đó bất đắc dĩ mà tiếp nhận.

Tuổi thơ tàn khốc, đời thiếu niên bất đắc dĩ, cố chấp đối với Văn Tình, cùng với cuộc sống hoang đường bây giờ, nhưng vẫn không thể đối mặt với cảm tình của bản thân...

Nhân sinh đến tột cùng, có bao nhiêu điều toại theo nhân nguyện?

“Tích Triều... Đang nghĩ cái gì?”

Thích Thiếu Thương nhìn thấy ánh mắt Cố Tích Triều dần mờ lung, nhẹ giọng hỏi.

“Không nghĩ gì cả... Chỉ là suy nghĩ nên làm cách nào mới có được bằng chứng để lên án Thiết Du Hạ.”

“Có hứng thú nghe một chút chuyện của Thiết Du Hạ không?”

Thích Thiếu Thương lẳng lẳng nhìn cảnh sắc trước mặt, không quay đầu sang.

“Chuyện của hắn?”

“Có nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh ấy không?”

“Hình như là hai năm trước. Lúc tôi sắp kết hôn cùng Văn Tình. Trên đường đi gặp cậu và hắn đi phá án, cậu đã giới thiệu hắn cho tôi.”

Cố Tích Triều nhớ lại:

“Hắn cũng là quen biết Văn Tình vào lúc đó... Làm sao vậy?”

“Nói thực, nếu lúc ấy không phải tình cờ gặp được cậu. Cả đời tôi cũng sẽ không giới thiệu Du Hạ cho cậu biết.”

“Vì cái gì?”

Trong mắt Thích Thiếu Thương thoáng qua một tia đau đớn:

“Tôi sợ anh ta nhớ lại người kia.... Bộ dạng cậu rất giống người kia...”

“Người đó có thù với Thiết Du Hạ?”

“Ngược lại.... Cả đời này của Thiết Du Hạ, người yêu nhất chính là cậu ta.”

“Kia... Người kia hiện tại...”

“Đã chết.”

“Cái gì?! Đã chết?”

“Đúng vậy, đã chết...”

Thích Thiếu Thương dừng một chút, chậm rãi nói:

“Gọi là Thôi Lược Thương... Bốn năm trước đã chết.”

6. Chương 6

Chiếc BMW 730 màu đen của Thích Thiếu Thương chạy với tốc độ 140km/h trên con đường ngoại ô. Từ động cơ không ngừng phát ra tiếng vang máy xe nặng nề, phẳng phất như tiếng nước nổ không dứt.

Mái tóc xoăn xoăn của Cố Tích Triều không ngừng bị gió thổi tấp vào mặt, che khuất hơn nửa tầm mắt. Cậu không hề vươn tay đẩy ra, chỉ nhìn chăm chăm đôi môi mấp máy của Thích Thiếu Thương, chờ hần kể lại câu chuyện xưa này.

“Năm Du Hạ hai tuổi, cha mẹ cậu ấy nhận về một đứa trẻ từ trại mồ côi, chính là Thôi Lược Thương...”

Hầu gian Thích Thiếu Thương khẽ rung động, thanh âm khô khốc bắt đầu kể:

“Mẹ Lược Thương bỏ cậu ấy trước cửa trại mồ côi, cùng một tờ giấy viết tên cậu ấy. Cho nên cậu ấy vẫn giữ nguyên họ... Du Hạ là cùng cậu ấy lớn lên, trên danh nghĩa anh em. Nhưng ánh mắt kia của Du Hạ nói cho tôi biết, Lược Thương đối với anh ta càng vượt xa hơn một người em trai. Khi Du Hạ được tám tuổi, cha mẹ qua đời vì tai nạn giao thông. Hai người liền bắt đầu nương tựa vào nhau mà sống.”

“Kia... Thôi Lược Thương...”

Cố Tích Triều muốn hỏi.

“Những việc vừa rồi đều là do Du Hạ cho tôi biết... Tôi quen Lược Thương từ lúc cậu ấy bắt đầu làm cảnh sát.”

“Cậu ta cũng là cảnh sát?”

“Ừ... Nghe nói Thiết Du Hạ có ngăn thế nào cũng không được, cậu ta nhất quyết đến cảnh cục chúng ta công tác.”

“Cậu ta vì sao mà chết?”

Tay lái của Thích Thiếu Thương nhẹ run rẩy:

“Hy sinh vì nhiệm vụ.”

“Hy sinh vì nhiệm vụ?!”

“Hôm đó là sinh nhật của Du Hạ, cậu ta muốn về sớm làm bánh ngọt...”

Hốc mắt Thích Thiếu Thương hơi phấp phỏng:

“Trên đường đi gặp được một đám cướp, liền cùng những người đó giao đấu kịch liệt... Đối phương rất đông, cậu ta bị chém một nhát nơi động mạch cổ... Không cứu được...”

Thích Thiếu Thương giống như nhìn thấy lại được đầy trời huyết sắc ngày hôm đó, máu đỏ nhiễm đầm vệt áo trắng sáng đến chói mắt, không khỏi cắn chặt môi:

“Hôm đó tôi công tác ở ngã tư đường gần đó, là người đầu tiên kịp chạy đến hiện trường... Nhìn thấy cậu ta nằm trên mặt đất... Xe cấp cứu chưa kịp đến, đã trút hơi thở cuối cùng.”

“Kia Thiết Du Hạ như thế nào...”

“Cậu có biết câu cuối cùng Lược Thương nói với tôi là gì không?”

Thích Thiếu Thương âm trầm nói.

“Cái gì?”

“Van cầu cậu... Làm cho anh ấy quên tôi đi!”

Hốc mắt Thích Thiếu Thương ướt cuộc đã không chống đỡ được, gần từng chữ.

“Cậu... chẳng lẽ đã...”

“Lược Thương rất hiểu Du Hạ. Cậu ấy biết cái chết của mình đối với Du Hạ sẽ là đả kích lớn đến mức nào... Quả nhiên, Du Hạ phát điên rồi, nếu tôi không cho anh ấy uống thuốc an thần, anh ấy đã sớm chết rồi. Tôi thật sự đã tiến hành thôi miên với anh ấy, không còn cách nào khác.... Chỉ có làm vậy anh ấy mới có thể tiếp tục sống!”

“Thiết Du Hạ không hề hoài nghi sao?”

“Phòng anh ấy tôi đã cho người sửa lại. Tất cả những vật dụng có liên quan đến Thôi Lược Thương đều đem giấu đi. Mọi người ở cảnh cục đều thủ khẩu như bình. Hơn nữa, cậu đừng quên, tôi chính là tốt nghiệp tâm lý học thủ khoa đó, làm sao anh ấy có cơ hội nhớ ra?”

Thích Thiếu Thương tự giễu cười cười.

“Hắn liền như vậy đã quên đi Thôi Lược Thương kia?!”

“Trí nhớ của con người... thực chất rất yếu ớt.”

Thích Thiếu Thương thản nhiên nói, thanh âm mang theo một tia quỷ dị bất khả ngôn dụ.

Cố Tích Triều không chú ý tới biến hóa của Thích Thiếu Thương:

“Hắn đối với Văn Tình...”

“Cậu nghĩ tôi là con giun trong bụng anh ta sao? Cái gì tôi cũng biết?”

Thích Thiếu Thương nở nụ cười:

“Bất quá, cậu có biết vì sao anh ấy dễ dàng buông bỏ hoài nghi với cậu như vậy không?”

“Tôi như thế nào biết!”

Cố Tích Triều đem mặt xoay đi, nhìn ra hàng cây xanh tươi bên ngoài.

Thích Thiếu Thương chậm rãi thu hồi tươi cười:

“Ngày đó chúng tôi đem cậu đến bệnh viện. Cậu nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng đến dọa người. Bốn năm trước, Lược Thương cũng là nằm như vậy, gương mặt tương tự. Tôi nhìn thấy sắc mặt Du Hạ thay đổi, anh ta hình như đã cảm giác được gì đó... Nhưng chắc chỉ là một chút cảm giác mơ hồ thôi, anh ấy không có khả năng nhớ ra.”

“Cậu làm sao biết được?”

“Trực giác của người tiến hành thôi miên. Từ sau đêm đó, thái độ cùng đánh giá của anh ấy đối với cậu đã có thay đổi. Có lẽ là tìm ra được cảm giác thân thiết đánh mất đã lâu.”

“Phải không?”

Cố Tích Triều bày ra một bộ dáng hoài nghi.

“Hiện tại cậu còn hoài nghi Thiết Du Hạ đã giết Văn Tình không?”

Thích Thiếu Thương thản nhiên nói:

“Hôm nay tôi kể cho cậu việc này, chỉ vì muốn nói cho cậu biết, Du Hạ chỉ là một người bình thường, sẽ không làm ra những chuyện bất kể hậu quả như vậy.”

“Một người khi đã yêu đến phát điên, việc gì cũng có thể làm, không phải sao?”

“Đúng vậy, nhưng như cậu nói, đó là khi yêu đến phát điên.”

Thích Thiếu Thương nhíu mi, thanh âm có chút cao.

“Cậu làm sao biết Thiết Du Hạ không yêu đến phát điên chứ?”

Cố Tích Triều không cam lòng yếu thế.

Thích Thiếu Thương thở dài:

“Trực giác.”

“Lại là trực giác? Tôi xem cái người bác sỹ thôi miên nghiệp dư như cậu thật sự là nhân tài không được trọng dụng rồi!!”

Cố Tích Triều quay mặt đi nơi khác, nổi giận đùng đùng.

“Khi anh ấy nhìn Văn Tình, ánh mắt lộ điểm thân thiết, cũng có chút tình yêu. Nhưng so sánh với ánh mắt khi anh ấy nhìn Lược Thương là hoàn toàn bất đồng!!!”

Thích Thiếu Thương căng thẳng, đẩy mạnh chân ga, xe mạnh tăng tốc:

“Cậu chưa nhìn thấy ánh mắt đó của anh ta.... Đó mới là yêu đến điên cuồng!!!”

Cố Tích Triều kinh ngạc nhìn Thích Thiếu Thương, không nói lời nào. Cậu chỉ lẳng lẳng nhìn trời chiều ngoài khung cửa, sắc đỏ chiếu vào khuôn mặt cậu làm làn da càng thêm hồng nhuận.

“Tích Triều....”

Thích Thiếu Thương thở dài, ôn nhu nói:

“Tôi chỉ là không muốn cậu cứ mãi suy nghĩ miên man như vậy. Văn Tình là tự sát, đây là sự thật mọi người đều biết.”

“Kia vì cái gì Văn Tình mang tôi về nhà?”

“Nàng có thể là hoài niệm căn nhà đó của hai người mà thôi....”

“Phong thư kia thì sao? Cậu giải thích làm sao đây? Vì cái gì lúc cảnh sát điều tra hiện trường lại không phát hiện được?”

“Việc này...”

Thích Thiếu Thương ghen lời.

“Được rồi... tạm không nói đến việc này.”

Cố Tích Triều xoa xoa huyệt thái dương:

“Tôi có chút đau đầu, chúng ta trở về đi.”

“Được.”

Thích Thiếu Thương lo lắng nhìn Cố Tích Triều vô lực ngồi tựa vào ghế xe, xoay đầu xe lại, theo đường cũ chạy về nhà.

...

“Thiếu Thương... Phó Tông Thư hôm qua gọi điện cho tôi. Nói ông ta sẽ không truy cứu về cái chết của Văn Tình nữa, đồng ý đem di thể hỏa táng.”

“Phải không? Ông ta rút cuộc nghĩ thông.... Cảnh cục đã định án rồi, chuyện này tiếp tục dây dưa cũng không có ý nghĩa.”

Cố Tích Triều nhú mày:

“Cho nên.. ngày mai cậu cùng tôi đi nhìn mặt Văn Tình lần cuối.”

Thanh âm càng lúc càng yếu, tựa hồ khẩn cầu, lại như than vãn.

Thích Thiếu Thương nhìn Cố Tích Triều đang nhắm mắt, đem áo khoác của mình phủ lên người cậu. Cố Tích Triều hơi run rẩy nhẹ, đầu nghiêng về bên phải, nhưng cũng không mở mắt ra.

Thích Thiếu Thương không nhìn thấy, một giọt lệ, cứ như vậy rơi khỏi khóe mắt.

...

Sau khi mang Văn Tình ra khỏi phòng lạnh, Thích Thiếu Thương không khỏi phải xoay mặt đi.

Không phải hấn sợ hãi, làm cảnh sát nhiều năm thế này, thi thể nào chưa từng nhìn qua. Thế nhưng nhìn một người quen biết trở thành như vậy, thật sự có chút không đành lòng.

Vốn nghĩ vẫn sẽ bảo trì tư thế này, lại không ngờ Cố Tích Triều lại đột ngột run rẩy, làm hấn không thể không quay lại.

“Thiếu Thương... Cậu nhìn tay nàng...”

Thanh âm Cố Tích Triều trở nên khẩn trương.

Thích Thiếu Thương tập trung nhìn, nơi cổ tay nàng có một vòng hồng ban, giống y như lúc Cố Tích Triều mô tả! Thậm chí còn có thể nhìn thấy ẩn ẩn dấu tay.

“Còn có quần áo của nàng...”

Cố Tích Triều hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

“Giống hệt bộ váy hôm đó tôi đã thấy.”

Thích Thiếu Thương cẩn thận nhìn bộ váy liền màu đỏ Văn Tình đang mặc, màu đỏ chói mắt, kiểu dáng độc đáo. Cố Tích Triều chắc hẳn sẽ không nhận lầm.

Chẳng lẽ, đêm đó xuất hiện trước mặt Cố Tích Triều, thật sự là khối thi thể này?!

“Bộ váy này, là ai thay cho nàng?!”

Thích Thiếu Thương cố nén khủng hoảng trong lòng, hướng nhân viên công tác bên cạnh hỏi.

“Ân... Là một vị xưng là Phó tiên sinh muốn thay cho nàng. Nói rằng vị tiểu thư này khi còn sống rất thích màu đỏ.”

Thích Thiếu Thương nhìn khuôn mặt trắng bệch vô cảm của Văn Tình, hòa hợp cùng bộ váy đỏ tươi kia, hai màu sắc xen lẫn tạo nên một nỗi đáng sợ không nói nên lời.

Nhìn nhìn Cố Tích Triều, cậu ta đã bình tĩnh lại từ lúc nào, không hề có ý tứ sợ hãi. Chỉ là gắt gao nhìn gương mặt biến dạng kia.

“Tích Triều... Cậu xem đủ chưa, chúng ta trở về rồi nói sau.”

Thích Thiếu Thương trầm nghĩ muốn mau chóng mang Cố Tích Triều ra khỏi không gian hàn khí bức người này.

Cố Tích Triều bất động thanh sắc nói:

“Mọi người có thể rời khỏi đây một chút không? Tôi muốn ở cùng Văn Tình một lúc.”

“Chính là...”

“Thiếu Thương... làm ơn!”

Cố Tích Triều nâng mắt lên, thần tình cầu xin nhìn Thích Thiếu Thương đang chần chừ không nguyện ý.

“Được rồi.... không nên ở lâu quá, nơi này rất lạnh...”

Thích Thiếu Thương bất đắc dĩ đi ra ngoài:

“Tôi ở bên ngoài chờ cậu.”

Cánh cửa chậm rãi đóng lại, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Cố Tích Triều chậm rãi đưa bàn tay đến, vuốt ve khuôn mặt Văn Tình, tâm trạng không tránh được bi thương. Làn da từng mềm mại ấm áp như vậy, hiện tại lại như một pho tượng sáp, cứng ngắc đến cực độ, không chút sinh khí.

Không chịu được phút bi thương, trước mắt Cố Tích Triều tối sầm, theo bản năng đỡ lấy cạnh bàn. Thi thể Văn Tình cũng theo đó nhẹ chấn động.

Cố Tích Triều hít sâu một hơi, thật vất vả mới ổn định thân mình, nhẹ giọng lầm bầm:

“Văn Tình... Thực xin lỗi, làm kinh động đến nàng.”

Nhìn về phía Văn Tình, Cố Tích Triều lại có chút cảm giác mê muội.

Đôi môi vốn đã khép lại, nay vì chấn động mà hơi mở ra. Giữa hai hàm răng trắng, ẩn ẩn có gì đó lấp lánh.

Thật cẩn thận gỡ ra, Cổ Tích Triều mơ hồ muốn ngắt đi.

Là một chiếc nút áo ánh kim.

Là nút áo của Thích Thiều Thương.

7. Chương 7

Thiếu Thương... giết Văn Tình sao?!

Không... sẽ không... không có khả năng như vậy!

Cổ Tích Triều lo sợ không yên nhìn chăm chăm chiếc nút đồng kia, tay không ngừng phát run. Hoa văn tinh xảo chìm nổi dưới ngọn đèn càng thêm mạnh mẽ, tựa như một khuôn mặt dữ tợn đang cười nhạo cậu, làm đôi mắt cậu đau đớn không thôi.

Có nên đem vật này giao cho cảnh sát không?

Không được! Không được!! Không được!!!

Không thể đẩy Thiếu Thương vào tuyệt lộ!

Đây nhất định là âm mưu! Ai đó hãm hại!

Thiếu Thương sẽ không đối với ta như vậy..... Thiếu Thương sẽ không làm như vậy!

Cảm thấy một luồng khí lạnh liệt lan tràn từ bên ngực trái, Cổ Tích Triều hốt hoảng đỡ lấy tường, tay phải chậm rãi đem chiếc nút đồng nhét vào túi trước ngực.

Tầm mắt dần mơ hồ, Cổ Tích Triều xoay người tựa vào tường. Cách một lớp áo khoác vẫn cảm thấy bức tường lạnh thấu xương của căn phòng, giống như làn da cương lạnh của Văn Tình vậy.

Cảm giác được dưỡng khí chậm rãi suy giảm nơi phế phủ, Cổ Tích Triều đột nhiên rất muốn cười. Trước mặt là tử vong, cả một đời ngắn ngủi của con người, yêu hận ràng buộc đều trở nên nhỏ bé không còn gì đáng kể.

(Nguyệt: nhắc lại, mn trong đây bị pệnh tim nha ^^~)

Ai thắng?

Ai thua?

Người yêu ai?

Ai yêu người?

Chẳng qua chỉ là kiếp phù du nhất mộng.

Một khi chết đi rồi, liền có thể quên đi hết thảy. Chết đi rồi, sẽ không cần phải dùng tất cả sức lực của mình mà bảo vệ một người nào nữa.

Chết đi rồi, hết thảy đều trở nên tốt đẹp.

Cổ Tích Triều hướng tầm mắt nhìn về phía Văn Tình nằm trong buồng lạnh, thấp thoáng như nhìn thấy khóe miệng nàng câu lên một nụ cười quỷ mị.

Đáng tiếc, hiện tại Cổ Tích Triều đã không còn khí lực mà kinh ngạc nữa.

Văn Tình, nàng đang cười sao? Nàng hẳn là oán hận ta lắm đúng không? Ta không có báo thù được cho nàng, ta thực sự xin lỗi... ta nợ nàng, đến địa phủ sẽ chậm rãi bồi hoàn.

...

Khi Thích Thiều Thương nghe thanh âm nặng nề ngã xuống liền hốt hoảng vọt vào phòng. Nhìn thấy Cố Tích Triều nằm vô lực trên mặt đất, hoàn toàn mất đi ý thức.

“Tích Triều... Tích Triều!!!”

Thích Thiều Thương kích động nâng nửa người Cố Tích Triều lên, không ngừng vỗ nhẹ bên má cậu:

“ Tỉnh lại.... Cậu tỉnh lại a!!”

Quay đầu nhìn sang ông bác hoàn toàn bị dọa sợ, Thích Thiều Thương hoảng loạn quát:

“Nhanh gọi xe cấp cứu!!!”

Đem người gắt gao ôm vào trong ngực, Thích Thiều Thương mở lớn miệng, lại khóc không thành tiếng. Hắn chỉ biết dùng đầu từng trợn trợn đập vào vách tường, rách toạc một mảng, máu chảy từng dòng xuống khuôn mặt biểu tình thống khổ vì đáy lòng tan nát. Nhưng lại không có cảm giác đau đớn thể xác nào.

Thích Thiều Thương... người vì cái gì lại dẫn Tích Triều đến đây? Vì cái gì! Vì cái gì!!!

Rõ ràng đã nghe bác sỹ nói bệnh tình của cậu ấy ngày càng nặng, động mạch tim đang dần khuếch trương. Mỗi lần phát bệnh, tỷ lệ cứu chữa thành công sẽ càng ít đi.

Cậu ấy sẽ chết... cậu ấy sẽ chết!!

Chết?!

Tâm Thích Thiều Thương cơ hồ bị từ này đánh vỡ thành trăm ngàn mảnh nhỏ, trong lòng hoảng loạn, liều mạng hét gào:

“Tôi cầu xin cậu.... tôi cầu xin cậu.... Đừng đối với tôi như vậy! Cậu đứng dậy đi! Cậu làm ơn đứng dậy đi....”

Cơn đau thấu xương này tựa như độc dược, chậm rãi cắn xé từng tế bào thần kinh của Thích Thiều Thương, thẳng đến cốt tủy.

....

Cố Tích Triều được đưa vào phòng giải phẫu, yên lặng nhìn chiếc đèn đỏ trên cánh cửa không ngừng chớp tắt, lòng Thích Thiều Thương ngược lại bình tĩnh xuống. Cố Tích Triều nếu chết đi rồi, cả đời này, hắn cũng không còn gì để lưu luyến.

Cố Tích Triều chết, nếu như hắn cũng cứ thế mà chết đi, liền sẽ vĩnh viễn được ở bên cậu cùng một chỗ.

Tuy nghĩ như vậy, đến khi Cố Tích Triều được đẩy ra khỏi phòng, nhìn qua vẻ mặt tươi cười mệt mỏi của bác sỹ, Thích Thiều Thương vẫn là mãnh liệt cảm tạ trời xanh.

.....

Đáng tiếc, thời điểm Cố Tích Triều biết được mình còn tại nhân thế, cũng không vui sướng nhiều lắm.

Đối với cậu, tình huống hiện tại chính là sống không bằng chết.

Cậu muốn biết được chân tướng, khả lại rất sợ hãi biết được tất cả. Cậu không dám hỏi Thích Thiều Thương, chỉ sợ Thích Thiều Thương sẽ thừa nhận mình là hung thủ. Đến lúc đó, cậu sẽ không tìm ra được một cái cớ nào nữa để phủ nhận nữa, vậy thì cậu biết phải làm sao bây giờ?

Giấc mộng từng đêm đều là như nhau, ánh mắt đỏ rực của Văn Tình không ngừng theo sát cậu. Tựa như chất vẩn, như bức bách, như oán hận. Lại như hòa nhịp cùng một tiếng thét chói tai:

Tích Triều! Vì cái gì không thay em báo thù?!

Tích Triều, Tích Triều, Tích Triều...

Mỗi tiếng gọi kia đều như từng đạo bùa chú đoạt mạng, đem Cố Tích Triều chặt chẽ vây khốn, giãy thoát không được, thẳng đến lúc hít thở không thông.

.....

Ngày xuất viện, tâm tình Thích Thiếu Thương tốt không thể tưởng, trên mặt là nụ cười sáng lạn. Nụ cười này cũng giống như nụ cười ngày thơ ấu của hắn trong trí nhớ Cố Tích Triều vậy, ấm áp và nồng nhiệt.

Nhìn bộ dáng Thích Thiếu Thương đặc ý vui vẻ mở radio trong xe, lòng Cố Tích Triều ầm ầm đau.

“Thiếu Thương... Cậu có tin báo ứng không?”

Cố Tích Triều ra vẻ vô tình hỏi.

“Không tin.”

“Nhưng cậu nên biết, có rất nhiều chuyện...”

“Tích Triều!”

Thích Thiếu Thương đột nhiên chặn lời cậu:

“Cậu về sau không cần miên man suy nghĩ nữa, được không?! Bác sỹ nói cậu cần phải nghỉ ngơi!”

Cố Tích Triều biết nhiều lời vô ích, đành phải ngậm miệng.

“Cậu là muốn nói về chiếc nút áo kia?”

Thích Thiếu Thương thản nhiên mở miệng.

Cả người Cố Tích Triều run lên, kinh ngạc lảng lảng nhìn Thích Thiếu Thương:

“Cậu...”

“Tôi phát hiện chiếc nút đó trong túi cậu.... Mà lời nói của cậu trong lúc hôn mê tôi đều nghe được... Cậu vẫn là tin tưởng tôi, vì cái gì còn tra tấn bản thân như vậy?! Cậu mấy hôm nay nghĩ gì, chẳng lẽ tôi lại nhìn không thấu!”

Thích Thiếu Thương lảng lảng nhìn con đường trước mặt, gần từng chữ:

“Chiếc nút đó nhất định là có người vu oan! Cậu cho tôi chút thời gian, tôi chắc chắn sẽ tra ra manh mối.”

Cố Tích Triều nhìn vào đôi mắt chân thành của hắn, nhẹ gật đầu.

Thích Thiếu Thương nở nụ cười, lộ ra lúm đồng tiền ngọt lịm:

“Cậu rất cuộc vẫn tin tưởng tôi?”

Cố Tích Triều lơ đãng cười, ngẩng đầu nhìn sang không trung bên ngoài.

.....

Mới vừa đến đại sảnh căn hộ, Thích Thiếu Thương lại kéo tay Cố Tích Triều lại.

“Làm gì?”

Cố Tích Triều thản tình hồ nghi nhìn hắn.

Thích Thiếu Thương nhìn nhìn thang máy cách đó không xa, giả hoạt cười:

“Tôi có một đề nghị rất tốt a.”

“Sẽ không phải đòi đi thang bộ đó chứ? Đừng quên nhà cậu ở lầu 19 đó.”

Cố Tích Triều dở khóc dở cười:

“Tự cậu đi đi, hiện tại tôi không có khí lực!”

“Tôi không phải muốn cậu đi... Để tôi công!”

Ánh mắt Thích Thiếu Thương lóe ra một tia sáng bất thường.

“Công sao? Tôi cũng không có nhệ đâu!”

“Không nhớ hôm trước tôi ôm cậu chạy qua mấy con phố đó sao!”

“Chính là tôi...”

“Được rồi! Ngay cả một nguyện vọng nho nhỏ như vậy mà cũng không được sao? Không biết chừng lúc nào đó tôi đi tra án, lại bị người ta...”

Cố Tích Triều bị hấn nói đến lòng mờ mịt, đành thôi chống cự:

“Được rồi được rồi... Cậu không ngại mệt, thì tôi còn sợ cái gì?”

.....

“Cái kia.... Thiếu Thương, hay vẫn là buông tôi xuống đi.”

Thời điểm đi đến tầng lầu thứ bảy, Cố Tích Triều cảm giác được Thích Thiếu Thương đã có chút cố sức, trên cổ cũng bắt đầu chảy mồ hôi.

“Cậu có còn nhớ lần trước lúc tôi công cậu không?”

Thích Thiếu Thương nhẹ giọng cười.

“Làm sao không nhớ? Năm mười sáu tuổi, do bị cậu lôi kéo mà tham gia hội điền kinh. Kết quả chạy đến đầu óc choáng váng ngã sắp xuống, chân còn gãy xương...”

Cố Tích Triều có chút ngượng ngùng:

“Tôi thật là ngốc mà...”

“Đâu chỉ ngốc! Cái gì cũng muốn tranh với tôi...”

Thích Thiếu Thương chạt vạt mệt mỗi thở từng trận, lại vẫn cứ cười:

“Tôi nói a, kiếp trước cậu có phải là một con hồ ly không?”

“Làm ơn đi.... Tôi làm sao mà là một con hồ ly?! Nhất định là một cái đại hiệp phong lưu phóng khoáng!”

“Nhưng tôi cảm thấy cậu rất giống một cái đại hiệp buồn bực thất ý nha...”

“Câm miệng...”

Cố Tích Triều mạnh đánh vào lưng hấn, sau đó lại vui vẻ cười.

“Cậu cười cái gì?”

“Nhớ đến lúc đó, cậu lo lắng tôi ở một mình, liền đưa tôi đến nhà cậu ở... Lúc ấy còn chưa có thang máy, mà nhà cậu nằm ở tầng sáu. Tôi cứ nhất định muốn đi học, cậu mỗi ngày phải công tôi đi...”

Cố Tích Triều chậm rãi nhớ lại. Nhớ đến hốc mắt phát nhiệt, nước mắt chậm rãi rơi dọc theo hai má.

“Tôi đáng ra không nên nhắc tới!”

“Không phải.”

“Àn?”

“Thời điểm đó... chính là giây phút hạnh phúc nhất trong cả đời này của tôi.”

Thích Thiếu Thương nở nụ cười:

“Tôi đời này cũng không lúc nào vui vẻ qua như vậy... Tích Triều, cậu biết không? Hôm nay, tôi muốn lại được công cậu đi, một lần nữa thôi cũng tốt...”

Cố Tích Triều chậm rãi run sợ, đem mặt chôn trên vai Thích Thiếu Thương.

Vạt áo hấn lúc này đã thấm ướt một mảng, Cố Tích Triều không còn phân biệt được, đến tận cùng đó là mồ hôi hay là nước mắt của chính mình

8. Chương 8

Đem Cổ Tích Triều đặt xuống giường, Thích Thiều Thương lấy ra hai viên thuốc từ chiếc bình thủy tinh đưa qua cho cậu, ôn nhu nói:

“Ngoan ngoan uống thuốc. Ngủ một hồi đi, tôi rất nhanh sẽ trở lại.”

“Àn...”

Cổ Tích Triều ngoài miệng đáp, trong mắt lại tràn ngập không tình nguyện.

Thích Thiều Thương ngồi xuống giường, nắm lấy bàn tay đặt ngoài chăn của Cổ Tích Triều nhét vào trong, cười nói:

“Còn tính tình đùa giỡn của tiểu hài tử sao? Tôi lập tức sẽ trở lại. Cậu ngủ một giấc, mở to mắt liền sẽ nhìn thấy tôi!”

Nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán cậu, Thích Thiều Thương đi ra khỏi cửa.

Cổ Tích Triều nhìn hai viên thuốc trắng nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay, âm thầm cười khổ. Người này thật là khờ a, chăm sóc bệnh nhân mà thế này. Không đưa nước thì làm sao uống thuốc?

Bất đắc dĩ, cậu đi ra khỏi phòng, nghĩ muốn lấy một ly nước để uống thuốc.

Nhẹ hốt hoảng buông tay, viên thuốc rơi xuống đất.

Văn Tình?!

Cổ Tích Triều một trận đầu vầng mắt hoa, vươn tay đỡ lấy khung cửa.

Lặng lặng nhìn bóng dáng hồng hồng ngồi ở phòng khách. Thân hình này, Cổ Tích Triều làm sao có thể nhận lầm?!

Tựa hồ nghe được động tĩnh phía sau, Văn Tình máy móc xoay người lại.

Xác thực mà nói, chỉ có nửa người trên xoay lại, nửa người dưới vẫn là hảo hảo ngồi trên ghế.

Cổ Tích Triều mở to mắt, gắt gao che miệng lại. Cậu hoảng sợ nhìn thân người cứng nhắc xoay chuyển 180 độ kia, cơ hồ còn nghe được thanh âm khô khốc vụn vụn.

Trong không khí tràn ngập vị huyết tinh nồng.

Hốc mắt tối tăm trống rỗng, khuôn mặt xanh tím, thân hình khô héo. Không một chi tiết nào không nhắc cho Cổ Tích Triều nhớ, đây chỉ là một khối thi thể.

Cổ Tích Triều cơ hồ hít thở không thông, nghĩ muốn ngắt xủ đi, thế nhưng ý chí lại cố tình phá lệ mà thanh tỉnh. Thâm tâm muốn chạy trốn, nhưng chân không cách nào di động.

Cậu chỉ có thể tro mắt nhìn Văn Tình chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi tới, nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ kia tới gần mình.

Văn Tình cũng không đến gần nữa. Chỉ là nâng tay lên, viết một dòng chữ gì đó trên tường.

Cổ Tích Triều nhìn thấy:

Phụ thân!

Dòng chất lỏng màu đỏ uốn lượn chảy xuống chân tường, lưu lại dấu vết nồng đậm nhức mũi.

Đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Phó Tông Thư biết tất cả mọi sự?

Cổ Tích Triều đối với chân tướng, càng vô cùng khát cầu.

Không phải vì Văn Tình, là vì chính mình.

Cậu không muốn sống một cuộc sống mơ hồ. Cậu phải biết sự thật. cậu có quyền được biết!

Thế nhưng đến khi xoay người lại, Văn Tình đã biến mất.

Văn tình! Văn tình!!!

Cố Tích Triều kêu to lên, mạnh mẽ mở mắt ra, trên trán vương đầy mồ hôi.

Là mộng sao?!

Cố Tích Triều ngồi dậy, dùng tay lau đi mồ hôi lạnh, chặt vật thờ.

Nhìn thấy trên đầu giường có hai viên thuốc, Cố Tích Triều hốt hoảng, mình chưa uống thuốc mà đã ngủ rồi sao. Lại còn gặp một tràng mộng như vậy, xem ra thật sự muốn phát điên rồi.

Đứng dậy, mở cửa phòng ra, Cố Tích Triều có chút sợ hãi.

Trong phòng khách, có thể nào Văn Tình đang ngồi hay không?

Hít sâu một hơi đẩy cửa phòng khách.

Tất thấy đều không có việc gì.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng thở ra, bước khỏi phòng. Đi được hai bước, cậu lại phát hiện điều gì không thích hợp...

Trên tường...

Cố Tích Triều mạnh quay đầu lại, hai viên thuốc lại rơi xuống đất.

Hai chữ màu đỏ tươi, quý dị đến mức người ta không dám nhìn gần.

Không phải mộng! Văn tình thật sự đã tới đây!

Cố Tích Triều vừa có phản ứng, lập tức lao ra khỏi cửa.

Một điềm xấu như ngọn lửa hùng hực bốc cháy trong lòng. Cậu phải mau chóng nhìn thấy Phó Tông Thư!

Nếu không... Sẽ có sự tình gì đó phát sinh!

Vừa mới đến văn phòng của Phó Tông Thư, Cố Tích Triều đã bị tình huống trước mắt dọa đến không nói nên lời. Trong phòng một mảnh hỗn loạn, Phó Tông Thư ngồi ở chân bàn làm việc không ngừng run rẩy.

“Cha...”

Cố Tích Triều vội đem ông ta kéo dậy:

“Làm sao vậy?”

“Tích Triều... Tích Triều...”

Phó Tông Thư tựa như nắm được cọng rơm cứu mạng, túm lấy cánh tay Cố Tích Triều, cả người run rẩy rơi lệ.

“Thích Thiệu Thương muốn giết ta... Tích Triều, con đừng để hắn giết ta... Đã giết Văn Tình, hắn còn muốn giết ta... Hắn là hung thủ... Hắn là hung thủ...”

“Thiệu Thương giết Văn Tình? Cha gạt con sao... là lừa gạt!!!”

Cố Tích Triều mạnh tay đẩy Phó Tông Thư ra, liều mạng lắc đầu.

“Thiệu Thương không thể là hung thủ. Cậu ấy sẽ không gạt con... chiếc nút áo kia nhất định là người khác hãm hại!!!”

“Không phải! Ta thay áo cho Văn Tình cũng đã nhìn thấy chiếc nút kia. Là Văn Tình.. là hồn Văn Tình quay về! Nàng muốn nói cho ta biết... Thích Thiệu Thương giết nàng! Đúng rồi... Văn Tình hôm qua vừa tới... Nàng hận Thích Thiệu Thương, nàng rất hận Thích Thiệu Thương!”

Phó Tông Thư gục xuống mặt đất, ánh mắt tan rã, lẩm bẩm nói.

“Thiệu Thương hiện tại thế nào?”

Cố Tích Triều quát.

“Vừa rồi hắn đến uy hiếp ta... nói rằng nếu ta còn nhiều chuyện, sẽ giết ta... Tích Triều... Hắn muốn giết ta! Hắn muốn giết ta! Cứu ta, Tích Triều...”

(Nguyệt: ^^ thấy cảnh này nó khác thường ^^ thường là ngta cầu xin bb ^^)

“Ta hỏi, Thích Thiệu Thương hiện đang ở nơi nào!!!”

Cố Tích Triều lại la lên.

“Thiệt Du Hạ... Hắn đi tìm Thiệt Du Hạ...”

Phó Tông Thư run rẩy nói:

“Ta nói với hắn Thiệt Du Hạ vừa tới đây, hỏi ta một số việc... Hắn nghe xong liền xông ra ngoài. Hắn muốn giết Thiệt Du Hạ!!! Hắn sẽ giết Thiệt Du Hạ!!!”

“Thiệt Du Hạ cũng đã tới sao... Hắn hỏi cái gì?!”

“Hắn hỏi... nhà chúng ta có camera đúng không, hiện đang ở đâu..”

“Camera...?”

“Hắn nói Văn Tình xuất hiện trước mặt hắn, viết chữ camera bằng máu. Hắn nói có lẽ Văn Tình muốn cho hắn biết, chân tướng nằm trong chiếc camera đó... chính là cảnh sát lục soát hiện trường cũng không tìm thấy, hỏi ta có phải đã cầm đi rồi không. Ta không có... Hắn liền muốn đến nhà Văn Tình tìm xem...”

Chẳng lẽ có camera quay lại sự thật?!

Chẳng lẽ thật sự là Thích Thiệu Thương làm.... hiện tại cậu ta đã đến nhà mình rồi sao?!

Cố Tích Triều toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Cậu đã phạm một lần sai lầm trong đời, tuyệt không thể sai thêm lần nữa!!!

Cố Tích Triều chạy ra khỏi văn phòng.

Thiệu Thương... Văn cầu cậu.. Không được giết người nữa!!!

Khi Cố Tích Triều đến được hiện trường, tất cả đều quá muộn.

Thiệt Du Hạ nằm trên mặt đất, máu không ngừng trào ra từ ngực trái, là vị trí của trái tim. Hắn là đã chết.

Bên cạnh, chính là Thích Thiệu Thương đang đứng, cả người nhiễm huyết. Dưới chân hắn còn có một cuộn phim bị phá hủy tan nát.

Nhìn thấy Cố Tích Triều, cây súng trong tay Thích Thiệu Thương vô lực rơi xuống mặt đất.

“Thiệu Thương...”

Cố Tích Triều ngơ ngác nhìn cảnh tượng bi thảm trước mặt, thanh âm ảm ảm hoảng loạn.

Thích Thiệu Thương bật cười đau đớn:

“Tích Triều.... Cậu nhìn thấy rồi...”

(Nguyệt: bánh bao a =(((=(((())

“Vì cái gì... vì cái gì phải làm như vậy!!!”

Cố Tích Triều khóc bỏ nhào vào lòng ngực Thích Thiệu Thương, chậm rãi quỳ xuống mặt đất.

Thích Thiệu Thương cũng quỳ xuống, ôm lấy Cố Tích Triều đang không ngừng run rẩy:

“Tích Triều... Bọn họ đáng chết! Cặp gian phu dâm phụ đó.... Tối hôm đó đến nhà cậu, ở cửa nghe bọn họ nói chuyện. Bọn họ muốn giết cậu, cậu có biết không? Bọn họ muốn giết cậu!!!”

“Giết tôi...?”

“Đúng vậy! Văn Tình biết được bệnh của cậu. Nàng còn cố ý câu dẫn Thiết Du Hạ... Nàng không phải muốn giết cậu thì là gì?”

Thích Thiếu Thương ôm cậu càng chặt hơn, thanh âm nghẹn ngào:

“Tôi sẽ không để bọn họ thương tổn đến cậu, tiên hạ thủ vi cường... tôi biết cậu sẽ rất thương tâm. Nhưng đau lâu không bằng đau một lần... Sớm muộn gì cậu cũng sẽ quên nàng đi, cùng tôi một chỗ... Tựa như trước kia vậy... Cậu vẫn là yêu tôi mà, tôi biết cậu vẫn rất yêu tôi...”

Một cái tát giáng xuống mặt Thích Thiếu Thương, hoàn toàn đánh tỉnh hẩn khỏi hỗn loạn.

“Cậu là kẻ điên!”

Cố Tích Triều khóc thất thanh:

“Cậu là kẻ điên! Cậu sao có thể ích kỷ như vậy? Sao có thể ngu ngốc như vậy...”

(Nguyệt: =(=(((

“Thiết Thủ lấy được chiếc camera kia.... tôi không biết trong lúc Văn Tình giãy dụa đã mở được máy... Tôi chỉ là không muốn hẩn đem ra trình báo... Cậu tin tưởng tôi.. tôi thật không muốn giết hẩn...”

“Cậu câm mồm! Tôi không muốn nghe nữa....”

Cố Tích Triều dùng tay gạt gao che mặt, nước mắt theo kẽ tay từng giọt rơi xuống.

Thích Thiếu Thương vươn tay tới, nghĩ muốn lau đi vệt nước mắt trên mặt cậu, lại bị Cố Tích Triều ngăn cản:

“Không được đụng vào tôi!!!”

Thích Thiếu Thương kinh ngạc nhìn Cố Tích Triều, lại bật cười.

Nhu hòa tựa như vàng thái dương ấm áp.

(Nguyệt:.....=(=(((

Giây tiếp theo, hẩn nhặt lấy khẩu súng nằm lẻ loi trên mặt đất, nhắm vào huyết thái dương của mình.

“Thiếu Thương... Cậu làm gì...”

Cố Tích Triều mạnh ngẩn đầu, sửng sốt, một giọt lệ ngưng đọng nơi khóe mắt.

“Tôi đã cùng bác sĩ chuẩn trị của cậu bàn bạc rồi. Tôi chết đi rồi, tim sẽ được mổ để ghép cho cậu... Bệnh của cậu không thể kéo dài được nữa...”

Thích Thiếu Thương mỉm cười, đáy mắt tràn ngập ôn nhu:

“Về sau cố gắng hảo hảo chiếu cố bản thân.”

.....

“Kiếp sau..... Anh sẽ lại tìm em...”

.....

“Thiếu Thương!!!”

Cố Tích Triều lao tới.

Đồng thời, tiếng súng cũng vang lên.

Viên đạn không chút ngăn trở xuyên thấu qua huyết thái dương. Huyết tinh đỏ thẫm bắn lên người Cố Tích Triều.

Trong nháy mắt, cậu như nghe thoang thoảng một câu nói ôn nhu bên tai:

“Tích Triều... Hôm nay, tôi muốn lại được công cậu đi, một lần nữa thôi cũng tốt...”

Cố Tích Triều ngậy người, nâng Thích Thiểu Thương dậy, đưa tay hân vòng qua ôm lấy mình.

Đáng tiếc, đôi tay kia, đã không thể ôm chặt cậu một lần nào nữa.

“Thiểu Thương... Anh hiện tại có vui vẻ không?”

(Nguyệt: aaaaaa =((=(((((

Thiểu Thương... Hiện tại anh đã vui vẻ hay chưa?

Thiểu Thương..... Thiểu Thương..... Thiểu Thương.....

Giọt lệ đọng nơi khóe mắt kia, rớt cuộc rơi xuống.

9. Chương 9

Tất cả mọi người đều nghĩ, Cố Tích Triều muốn phát điên rồi.

Cậu tiêu sái rời khỏi bệnh viện, thoải mái chưa từng có, cự tuyệt cả cuộc phẫu thuật cấy ghép tim kia.

Được sống, ai cũng muốn.

Thế nhưng khi con người ta đã mất đi ý nghĩa sinh tồn, thử hỏi kéo dài chút hơi tàn hội có ích gì?

Điều cậu muốn làm lúc này, chính là yên lặng chờ tử thần tới cửa, tới đón cậu đi gặp Thích Thiểu Thương.

Nhưng trước đó, cậu còn muốn gặp Thiết Du Hạ.

Viên đạn kia của Thích Thiểu Thương không trúng tim, tuy nói có thể giúp anh ta sống thêm vài ngày. Nhưng sinh mệnh mong manh, vốn cũng đã sắp đi đến tận cùng. Anh ta cứ nhiên còn chỉ đích danh muốn gặp cậu.

Kỳ thật, dù Thiết Du Hạ không nói. Vô luận là đạo lý hay cảm tình, Cố Tích Triều vẫn phải đến gặp anh ta một lần.

“Thiết Du Hạ...”

Cố Tích Triều nhẹ giọng gọi, trong lòng có chút đau đớn. Tuy rằng xác thực anh ta muốn xin lỗi cậu, nhưng loại trừng phạt này, Cố Tích Triều không muốn nhận lấy.

“Cố Tích Triều... tôi chờ cậu đã lâu...”

“Chờ tôi?”

“Tôi... muốn nói cho cậu biết sự thật.”

“Sự thật...”

Cố Tích Triều cả kinh, tâm vốn đã bình tĩnh lại, nay trở nên hoảng loạn.

“Chân tướng gì? Tôi đã muốn biết rồi! Thiểu Thương...”

“Haha..”

“Anh cười cái gì?”

“Cậu bị lừa...”

“Anh nói gì...?”

“Tôi nói... Cậu bị Thích Thiểu Thương lừa! Thích Thiểu Thương căn bản không có giết Văn Tình...”

“Là do ai giết...”

“Là cậu...”

“Không phải!!!”

Cố Tích Triều không chế không được, hét âm lên:

“Tôi như thế nào lại giết Văn Tình!”

Thiết Du Hạ lấy một chiếc camera bên dưới gối đầu ra:

“Tự cậu xem lấy...”

“Tôi chính là sợ xảy ra biến cố, đoán được camera có thể chụp được cái gì. Trước khi đến nhà cậu đã chuẩn bị một cuộn phim khác... Thứ Thích Thiếu Thương phá hủy, căn bản là giả.... Cậu ta lúc đó hoàn toàn bối rối, không thể phát hiện nội dung sai biệt...”

Cố Tích Triều nhìn chằm chằm vào màn hình. Hình ảnh xuất hiện. Camera rơi xuống mặt đất....

[Trên màn hình, người cầm con dao đâm vào cổ Văn Tình, chính là Cố Tích Triều.

Một trận dồn dập cửa phía sau, Cố Tích Triều xoay người đi ra, rời khỏi phạm vi máy quay phim.

Hình ảnh nhiễu loạn biến đổi.]

“Tôi đoán không sai, người gõ cửa chính là Thích Thiếu Thương.. Văn Tình thừa dịp cậu ra ngoài, dùng chút sức lực cuối cùng đẩy camera vào gầm tủ, nằng sợ lúc các người trở lại phát hiện ra... Không ngờ cảnh sát điều tra hiện trường cũng không tìm được... Là thiên ý đúng không...”

Thiết Du Hạ nhắm mắt lại cười:

“Thích Thiếu Thương vì bảo vệ cậu mà thôi miên cậu. Nào biết... người tính không bằng trời tính...”

Cố Tích Triều ngồi ngẩn người trên giường, yên lặng nghe Thiết Du Hạ nói.

“Tôi ngày đó nhìn thấy Văn Tình.. hiểu được ý nàng, liền tìm đến nhà cậu... Vừa tìm được camera, hiểu được mọi chuyện rồi, Thích Thiếu Thương liền đến... Cậu ta cầu tôi che giấu chân tướng, nói cậu bệnh rất nặng, cầu xin tôi buông tha cậu... Tôi đương nhiên không chịu.. Chúng tôi rút súng ra... kết quả tôi bị bắn trúng... Về sau đó thì cậu đã biết.. Nhưng thật không nghĩ tới, Thích Thiếu Thương lại tự sát...”

Một dòng lệ rơi xuống mặt Thiết Du Hạ.

“Cố Tích Triều... Cậu thiên tính quật cường, tôi biết... Cậu giết Văn Tình, hoàn toàn đều là do phần nộ vì nàng muốn ly hôn... Chính là không cam lòng vật gì của mình lại bị người khác đoạt vào tay. Cuối cùng lại trở nên như vậy...”

Thiết Du Hạ thấp giọng than:

“Tôi hiện tại đã hiểu tất cả... Văn Tình đang trả thù chúng ta... hết thấy đều do nàng an bài...”

Cố Tích Triều si ngốc nhìn về phía Thiết Du Hạ, ánh mắt trống rỗng.

“Văn Tình hận cả ba chúng ta... Nàng hận tôi vô trách nhiệm bỏ rơi nàng... Nàng hận cậu giết nàng, hận Thích Thiếu Thương bao che... Thích Thiếu Thương kể tất cả mọi chuyện các người trải qua, tôi mới hiểu được... Dẫn cậu về nhà, phát hiện bức thư, làm cậu nghi ngờ tôi... lợi dụng nút áo làm cậu nghi ngờ Thích Thiếu Thương, dẫn tôi đi tìm chứng cứ, bắt Thích Thiếu Thương cũng tới đó.... lại dẫn cậu đến nhìn tròng thám cảnh kia... Tất cả đều nằm trong kế hoạch của nàng... Nàng muốn đem tất cả chúng ta bức vào tuyệt lộ...”

Cố Tích Triều dài thở ra.

Cậu rốt cuộc đã biết chân tướng.

Chân tướng tàn nhẫn như vậy, thế nhưng có quan hệ gì đâu?

Cố Tích Triều bình tĩnh đến mức bản thân mình cũng khó có thể tin được.

Có lẽ... từ sâu trong nội tâm, cậu đã sớm tiếp nhận kết cục này.

Thiết Du Hạ hỏn hển thở, khóe miệng đột nhiên hiện ra tươi cười hạnh phúc:

“Nhưng hiện tại tôi có chút cảm tạ nàng... Nhờ nàng, tôi có thể nhanh chóng đi gặp Lược Thương...”

“Anh... nhớ ra rồi?”

“Đúng vậy.... tất cả mọi thứ... Nụ cười của Lược Thương, khuôn mặt của Lược Thương.... tất cả tôi đã nhớ ra...”

Thiết Du Hạ đột nhiên vươn một bàn tay đến:

“Cố Tích Triều... có thể đến gần tôi một chút không?”

Cố Tích Triều ngơ ngác nhìn bàn tay của Thiết Du Hạ.

“Tôi muốn ôm cậu một cái... Tôi nghĩ... muốn ôm Lược Thương một cái...”

Nhìn đến cặp mắt tràn ngập khẩn cầu kia, Cố Tích Triều nở một nụ cười thản nhiên, đỡ Thiết Du Hạ ngồi dậy, để anh ta có thể hoàn toàn ôm lấy mình.

“Lược Thương... Lược Thương... thực xin lỗi... Anh quên em lâu như vậy...”

Khí lực của Thiết Du Hạ càng lúc càng lớn, tựa như muốn đem người trong lòng ngực, toàn bộ dung nhập vào cơ thể mình:

“Nhưng là... anh sẽ không quên em nữa... đời đời kiếp kiếp sẽ không quên em nữa... Em tin tưởng anh...”

“Em tin tưởng... anh...”

Cố Tích Triều phủ bàn tay lên cánh tay của Thiết Du Hạ, nhẹ giọng đáp.

Cho dù chỉ là trong giây lát, cũng có thể làm ấm áp được tâm của người này.

“Cám ơn cậu... Tích Triều... Tôi sẽ nhớ kỹ... Cậu đã cho tôi một khắc hạnh phúc trong đời...”

Thanh âm dứt quãng, giống như đang cười, tựa như đang khóc.

“Lược Thương... Em rất cuộc đến tìm anh...”

Thiết Du Hạ nỉ non, thanh âm càng lúc càng yếu dần, đến khi âm điệu cuối cùng phiêu tán vào không khí, bàn tay vô lực rơi xuống.

Nhẹ nhàng đặt Thiết Du Hạ xuống giường. Khóe miệng anh ta ẩn ẩn ý cười, mình xác được thời điểm cuối cùng, anh ta đã nhìn thấy được phong cảnh đẹp nhất trên đời.

Đó chính là thiên sứ của anh.

Nụ cười của Cố Tích Triều tái nhợt:

“Anh hiện tại đã hạnh phúc rồi? Đã hạnh phúc rồi đúng không?”

Hiện tại... Nên đến phiên tôi.

Cậu đứng lên, đi đến trước cửa sổ, nhẹ nhàng bước lên.

Gió đêm đô thị thổi phất qua mái tóc của Cố Tích Triều, có chút lạnh, nhưng rất thoải mái.

Bên ngoài xe cộ đông đúc, ánh đèn sáng tỏ cả một góc trời, náo nhiệt mà chân thật.

Thế gian phồn hoa này chứa trong mình bao nhiêu yêu hận buồn vui, nhưng không có gì là hoàn toàn thuộc về Cố Tích Triều cậu.

Yêu của cậu, hận của cậu, bi của cậu, hỉ của cậu, đều đã theo tiếng cười ấm áp thanh lương kia ly khai thế gian này.

Cố Tích Triều mỉm cười.

Thiếu Thương... Có tịch mịch không?

Để cho em đến thế giới kia, cùng nhau đi tìm lại những gì chúng ta đã đánh mất, có được không?

Thả người nhảy xuống, không chừa bất cứ sinh cơ nào.

Trong lúc hoảng hốt, Cố Tích Triều như nhìn thấy được một nam tử có nụ cười ấm áp, lúm đồng tiền thật sâu thật ngọt, cười đến sáng lạn, hướng cậu mở rộng vòng tay.

Cố Tích Triều chậm rãi bắt lấy tay anh, đặt nơi tim mình. Tay anh như một luồng liệt hỏa nóng rực, ấm áp tựa mười bốn năm trước vậy.

[Giữa trưa ánh nắng chiếu sáng ngời, một nam hài cười đến vô tâm vô phể, chìa tay ra trước mặt một Cố Tích Triều cô đơn là cậu.

Cố Tích Triều cũng nhẹ nhàng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia.]

Từ nay về sau, mãi không chia lìa.

Cố Tích Triều rốt cuộc đã nhìn thấy được phong cảnh đẹp nhất trên đời.

Nguyên lai... tận cùng của thế giới, quả thật là thiên đường.

————- toàn văn hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-quy-ban>